REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 21, 1966 — No. 733 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Een Amerikaanse profetes

❷

Zullen wij een toenadering beleven van de Verenigde Staten van Amerika en Rusland en zal die alliantie zich in een gigantische strijd tegen China keren?

Zullen de Chinese communisten hun toevlucht nemen tot een bacteriënoorlog?

Zal er vóór 1969 een andere Amerikaanse president komen?

Zal de vroegere Amerikaanse vice-president Nixon toch nog geroepen worden zijn volk te leiden?

Zal de christelijke kerk een fundamentele verandering ondergaan?

Dit zijn vragen, die dadelijk de belangstelling van een ieder opwekken. En op al die vragen geeft de Amerikaanse Mrs. Jean Dixon een bevestigend antwoord.

In ons voorlaatste nummer hebben wij enige aandacht besteed aan Mrs. Dixon, die een internationale vermaardheid heeft gekregen door haar voorspellingen, en die onzes inziens ten onrechte een "profetes" wordt genoemd.

Daarmee is natuurlijk lang nog niet alles gezegd. Er zit veel meer aan vast dan alleen of Mrs. Dixon's optreden als "profetie" mag worden aangeduid. In hoeverre valt het verschijnsel parapsychisch te verklaren? Wat ervan is telepathie en welke rol speelt de al of niet vermeende "vooruitziendheid"? Om dit te beoordelen zou men goed geschoold moeten zijn.

Daar willen wij ons niet aan wagen. Maar dit kan ons er niet van weerhouden, om toch nog even bij de uitlatingen en voorspellingen van Mrs. Dixon stil te staan. Vrijwel niemand ontkomt aan de invloed van iemand, die bij meer dan één gelegenheid te voren heeft gezegd, wat zou plaats vinden, en die zich daarbij op de Heilige Geest beroept. Als zij gelijk gekregen heeft in het verleden, waarom zou zij dan geen gelijk kunnen krijgen in de toekomst? Als zij vóór de aanslag op wijlen President Kennedy in een visioen heeft gezien, dat de dader iemand was wiens naam met een O begint (dit zou dus Oswald kunnen zijn), waarom zou zij dan niet juist kunnen zijn, wanneer zij als de nieuwe Russische leider voorspelt iemand wiens naam met een S begint? Nu reeds is Suslov een zeer prominente figuur in het Kremlin, terwijl Shelepin met rasse schreden carrière maakt in Moskou.

Al dringt Mrs. Dixon zichzelf niet op de voorgrond, de dagbladpers heeft er wel voor gezorgd, dat haar inzichten wijd en zijd bekend werden.

Het is reeds dadelijk opvallend, dat er weinig reden voor optimisme is als men naar deze Amerikaanse mevrouw luistert. Het meeste van wat zij voorspelt is met een rouwrand omgeven. Haar bewonderaars weten dit wel, maar dan verwijzen zij dadelijk naar de oud-testamentische profeten. Hebben die niet vaak ellende en ondergang voorspeld?

Ja, dat is het nu juist. Die oudtestamentische profeten hadden altijd iets, wat Mrs. Dixon nu juist niet heeft. Althans niet zegt. In die oud-testamentische profetieën klonk altijd de roep van Gods liefde door. Dit was juist het kenmerkende in hun profetie, dat het tot profetie maakte. En de verschrikkelijke oordelen kwamen, omdat het volk de liefde van God in die profetie niet meer ontdekte. Men hoorde alleen maar doem, en daarom moesten die profeten zwijgen en uit de samenleving verdwijnen. Als wij de liefde van God niet meer in ons leven en in het leven ontdekken en ervaren, dan blijft er niets anders dan een rouwrand over. Dan is de toekomst afschuwelijk donker.

Mrs. Dixon heeft meer van een mysticus dan van een profetes.

Ons past geen oordeel over de persoon van Mrs. Dixon, maar haar optreden roept vragen, om niet te zeggen verzet op.

Waar is de Christus in haar voorspellingen door Wien alles bestaat? Hij is het hart van de geschiedenis en van de toekomst, maar wij hebben Hem gemist in de voorspellingen van Mrs. Dixon.

Zij vertelt ons wel, dat de Anti-Christ op 5 februari 1962, 's morgens om 7 uur is geboren. Zij noemt hem alleen niet de Anti-Christ. Neen, dit is wat zij van hem zegt:

"Before the close of the century he will bring together all mankind in one all embracing faith." "This will be the foundation of a new Christianity, with every sect and creed united through this man who will walk among the people to spread the wisdom of the Almighty Power."
"This person, though born of humble peasant origin, is a descendant of Queen Nefertiti and her Pharaoh husband."*)
"Mankind will begin to feel the great force of this man in the early 1980s, and during the subsequent 10 years the world as we know it will be reshaped and revamped into one without wars or suffering."
"His power will grow greatly until 1999, at which time the peoples of this earth will probably discover the full meaning of the vision."

Wij willen graag erkennen dat er veel is in het optreden van Mrs. Dixon, wat wij niet kunnen verklaren, ook al willen wij ons er niet door laten beïnvloeden. Maar bij 't lezen van dergelijke dingen willen wij ons toch wel in herinnering brengen wat de Heiland zelf heeft gezegd: "Ziet toe, dat niemand u verleide. Velen zullen komen onder mijn naam en zeggen 'Ik ben het' en zullen velen verleiden."

Het is opvallend, dat Mrs. Dixon de meeste van haar visioenen ontvangt als zij mediteert of wanneer zij rust. Dan ziet of ervaart zij dingen, die in het leven niet werkelijk gebeuren. Dat is iets typisch voor een mysticus. Zij komt dan buiten het gewone leven te staan en wat zij ziet of ervaart herleidt zij tot het leven. Ook hier zou men een vergelijking kunnen treffen met de oud-testamentische profeten. Denk bijvoorbeeld maar aan Daniel en Ezechiel en hun visioenen.

Er is echter dit verschil. U kunt geen oud-testamentische profetie aanwijzen, waarin de Christus niet de centrale plaats inneemt. Daarin gaat het altijd over de redding van het volk van God in de Zoon. Omgekeerd hebben wij nog niet een voorzegging van Mrs. Dixon gelezen, waarin van de Christus wordt gewaagd, laat staan, dat Hij een centrale plaats inneemt.

De publikaties in de dagbladpers over de Amerikaanse "profetes" zullen stellig niet nalaten een diepe indruk op velen te maken. Maar de Schrift zegt: "weest niet verontrust", "weest dan niet verontrust"!

Het is heel niet onmogelijk, dat sommige van Mrs. Dixon's voorspellingen zullen uitkomen. Het brenge echter niemand, die gelooft, in verwarring. Weet u nog — (wat Petrus schreef) "wij achten het profetische woord des te vaster". Welk profetisch woord dat dan wel was? Dit, wat die drie mannen op de berg hebben gehoord: "Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, in Wien Ik mijn welbehagen heb." En die Zoon heeft gezegd: "IK ben met u, elke dag, tot het einde der wereld."

D.F.

*) Echtgenote van farao Achnaton. Zij was een nog fanatieker vereerster van de zonnegod Aton dan haar echtgenoot. Toen de koning tegen het eind van zijn regering weer contact begon te zoeken met de clerus van Amon in Thebe, was zij dit niet met hem eens. Het kwam tot een breuk tussen hen beiden en zij trok zich terug in haar paleis "kasteel van Aton", dat zij in de nieuwe hoofdstad El Almarna had doen bouwen.

Tot het laatste toe is zij in El Almarna gebleven. Tot tweemaal toe schrijft zij aan de Hethietenkoning haar een prins als echtgenoot te zenden, nadat Achnaton is overleden. De haar gezonden prins wordt echter op instigatie van Horemheb onderweg gedood. Van Nefertete zijn prachtige beelden bewaard gebleven. Vaak is zij afgebeeld op reliefs in intieme houding met haar gemaal of met haar gehele gezin, soms ook hulde bewijzend aan de zonnegod. Het meest beroemde van haar beelden bevindt zich in het museum te Berlijn.

—Dr. J. Zandee in Kok's Christelijke Encyclopedie

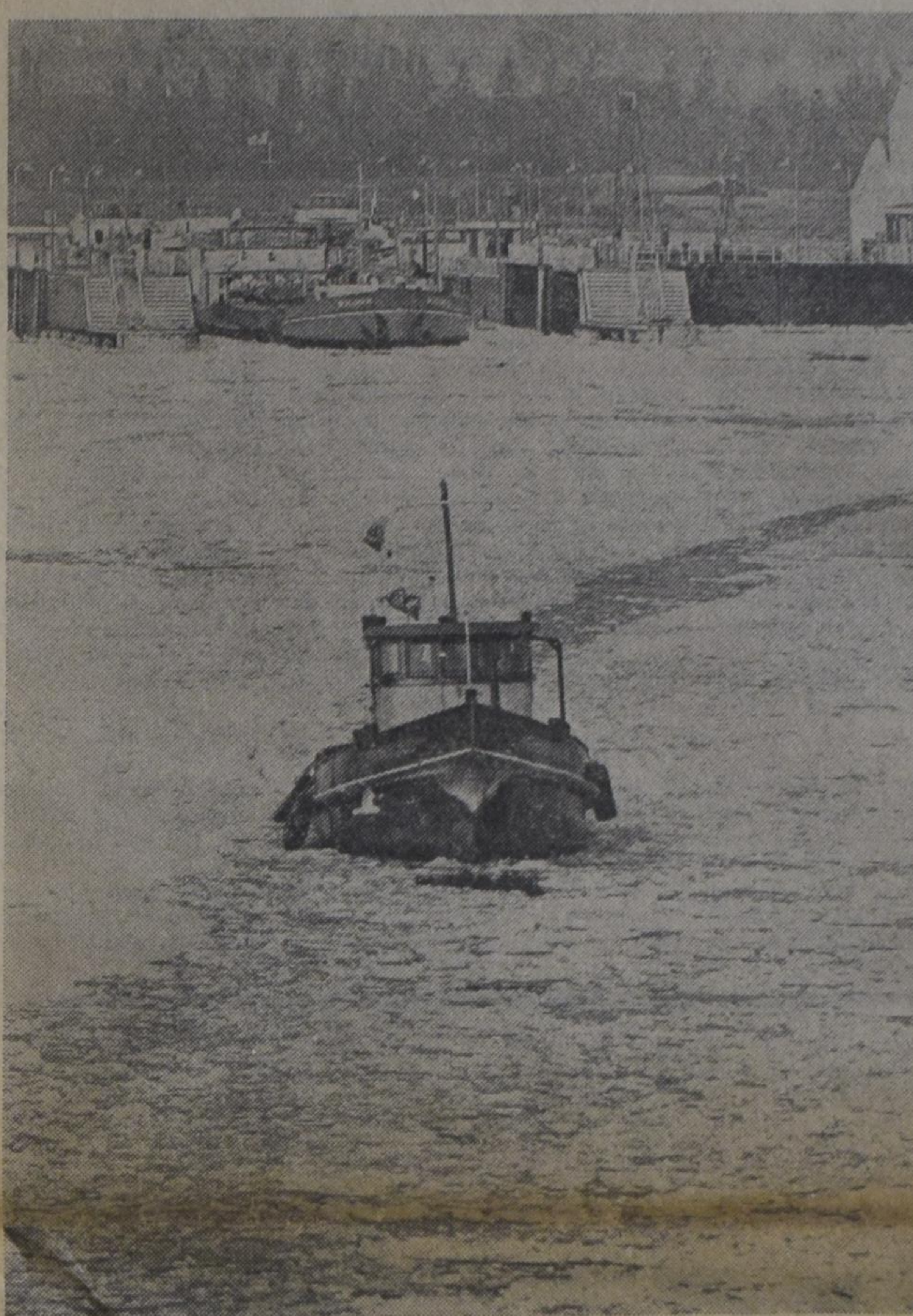

BAANBREKEND WERK

AMSTERDAM: De scheepvaart wringt zich met moeite door het overal opkomende ijs. Baanbrekend werk wordt verricht door een sleepboot, die de weg vrijmaakt voor een tankschip, dat in de Oranjesluizen voor Amsterdam ligt te wachten.

HET JUBILEUM VAN DE "IRENE BRIGADE"

Leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene" in ceremonieel tenue defileren voor de autoriteiten, onder wie Luit. Generaal b.d. C. F. PAHUD DE MORTANGES, oud-plaatsvervangend commandant van de BRIGADE, tijdens het defile ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan in SCHALKHAAR.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

GOEDKOPE WOORDEN EN DURE GOUDSTUKKEN

Het huwelijk van Prinses Beatrix met de heer Claus van Amsberg op 10 maart en de verkiezing van de leden der Provinciale Staten op 23 maart beloven in het komende voorjaar extra belangstelling te trekken. De radio en televisie zullen in het bijzonder in actie zijn om het volk te doen meeleven. De Nederlandse Televisie Stichting (N.T.S.) die in het "nieuwe" omroep- en televisiebestel 40% van de programma's zal verzorgen, heeft het plan om op 10 maart een reportage te geven van alle plechtigheden. Via Eurovisie zal deze uitzending ook in verschillende buurlanden te zien zijn. Of Early Bird er nog aan te pas komt, kunnen we op dit moment nog niet zeggen. Wel wil de N.C.R.V. in mei als slot van haar z.g. interlandwedstrijden, waarvan de laatste en leuke ontmoeting gaf tussen twee prachtige historische steden, n.l. Enkhuizen in Noord-Holland en Tongeren in Belgisch-Limburg, een wedstrijd organiseren tussen Nederlandse en Belgische emigranten in Amerika en wel in een directe uitzending via die satelliet. Ook de Duitsers zijn bezig een dergelijke quiz voor te bereiden. Het is verbazingwekkend welke snelle vorderingen men op dit gebied heeft gemaakt. Het einde is nog niet bereikt. Afgezien van de kwaliteit van de programma's, is de wit-zwart projectie, nog niet dat. Eerst als men, evenals bij de film, tot een zuivere weergave van de kleuren komt, zal de televisie nog groter plaats in het dagelijks beloop van de gezinnen gaan innemen.

Het is in dit licht van het hoogste belang hoe de organisatie is en wie verantwoordelijk zijn voor de uit te zenden programma's. Een wettelijke regeling is in Nederland op komst. Daarin wordt niet gestreefd naar een Staatsmonopolie. Aangenomen mag worden, dat het huidige stelsel van omroepverenigingen, gebundeld in verschillende centrale organen, waarvan de voorzitters door de Kroon benoemd worden, zal worden gehandhaafd. De geforceerde propaganda voor een zg. nationale omroep, waar de liberalen zich erg druk over maakten, loopt op bitter weinig uit. Bij de vijf bestaande omroepverenigingen is de V.P.R.O. (Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep) verreweg de kleinste. Het ledental daalt en de beurs was leeg. En dat bij de "elite" des volks. Nieuwe, z.g. nationale verenigingen, trekken leden tegen een minimum contributie. En nog lukt het niet. Zowel de actie tegen het huwelijk van de Prinses met de heer Von Amsberg, als het door het dagblad *De Telegraaf* fel gestookt vuurtje tegen de "zuilen", loopt dood. Wat er allemaal achter zit?

"Een zaak vol wondervreemde raadsels," zou Shakespeare de Hertog laten zeggen in "Comedy of Errors". (Letterlijk: an intricate impeach, verwarde aanklacht).

Raadsels, die levendig worden gehouden ten eigen bate.

Boer Koekkoek sprak deze week in de zendtijd ter beschikking gesteld van politieke partijen. 't Was zuiver een Klucht der Vergissingen. Hij kwam voor het front op z'n zondags en met handschoenen aan en de toeschouwer werd gesuggereerd, dat de Leider een parade afnam.

De speech, die deze politicus afstak, was navenant. Tegen de regering en opkomen voor recht en vrijheid.

(Vervolg op pag. 3)

DISCUSSIE ROND DE A.R.S.S.

HOOR EN WEDERHOOR

Het is stellig niet met onverdeeld genoegen, dat wij de discussie rond de A.R.S.S. voortzetten in ons blad. Toch hebben wij plaatsruimte afgestaan, omdat wij de hoop koesteren, dat door een openhartige gedachtenwisseling ten slotte het goede te voorschijn zal komen. Wij hadden ook een andere weg kunnen gaan en zeggen, dat dergelijke polemieken in ons blad geen plaats krijgen. Maar daarmede zijn de tegenstellingen en het elkaar misverstaan niet uit de wereld. Als wij willen voorkomen, dat spanningen ontstaan of dat er iets onder ons gaat broeien, dan moeten wij een mogelijkheid scheppen, dat de spanningen zich kunnen ontladen.

Al vallen "ingezonden stukken" strikt genomen buiten de verantwoordelijkheid van de redaktie, men zal er toch wel rekening mee moeten houden, dat ons blad niet alles zal en wil plaatsen, dat in de brievenbus glijdt.

Wij hopen dat allen, die schrijven en lezen, zich gedrongen weten door één begeerte, namelijk dat in onze discussie wij ook alleen maar medearbeiders van God willen zijn.

Laten we de hoofdzaak niet verduisteren

Er wordt de laatste tijd nogal eens geschreven over de A.R.S.S. en één van de punten, die dan soms naar voren worden gebracht, is het feit dat de "Educational Creed" van deze organisatie voor de gemiddelde Gereformeerde man te moeilijk zou zijn om te begrijpen. Zoals iemand die belijdenis des geloofs aflegt, in de meeste "Gereformeerde" kerken zijn instemming moet verklaren met de Drie Formulieren van Enigheid, zo moet iemand die lid wil worden van de A.R.S.S. instemmen met deze "Educational Creed". Daarnaast moet hij nog worden aanbevolen door drie leden en het eens zijn met de inleiding, de grondslag en het doel zoals deze zijn gegeven in de constitutie. Overeenkomstige voorwaarden, inbegrepen de handtekeningen, worden gesteld door veel besloten Canadese verenigingen en groepen.

Nu ben ik maar een gewone gereformeerde jongen. Ik moet toegeven dat ik wel heb gestudeerd, maar dat was aan een neutrale universiteit en dus zeker niet in de theologie. Stel je voor Nee, in Leiden werden we volgepompt met freudiaanse, rationalistische en andere onchristelijke gedachten. En op jongelingsvereniging, en later in S.S.R. de "Gereformeerde" studentenvereniging), heb ik ook heus niet zoveel geleerd. Als ik daar op terug kijk, moet ik bekennen dat we er vaak maar wat zaten te zwammen. Als U dit in twijfel trekt, zal ik U nog eens wat anders vertellen. Er heeft in Holland al jaren lang een vereniging bestaan, die aan iedere neutrale universiteit een hoogleraar in de Christelijke filosofie aanstelt en onderhoudt. In Leiden hadden we Professor Dr. J. A. Mekkes, een zeer knap man, die de verschillende geestelijke stromingen en hun achtergronden duidelijk aan de studenten kon voorhouden en dan liet zien wat de Bijbel daar tegenover van ons vraagt. Behalve colleges, gaf Prof. Mekkes ook een wekelijkse lezingen-serie voor geïnteresseerde leden van de S.S.R. Nu moet ik tot mijn schande bekennen, dat ik in al die jaren slechts en paar van deze lezingen heb bijgewoond en nooit bij Prof. Mekkes op college heb gezeten. Als ik daar nu nog aan denk stijgt het schaamrood me naar de kaken. Onze gereformeerde mensen en mijn ouders gaven hun geld voor dit werk, opdat de gereformeerde studerende jeugd er de vruchten van zou kunnen plukken bij de studie, net als de A.R.S.S. dat in Canada is begonnen en tracht uit te breiden. Ik weet wel, dat als ik nu, in mijn huidige Canadese omstandigheden, de kans zou hebben om iedere week een man als Prof. Mekkes voor een uur te kunnen horen, ik deze met beide handen zou aangrijpen. Ik heb het gevoel dat velen van ons — en bij mij was de leeftijd daar misschien ook schuld aan — in Holland vaak onze geestelijke weelde niet zagen. Maar dacht U dat Prof. Mekkes zich er aan stoorde, dat er maar een paar studenten op zijn college kwamen? Hij ging rustig door met een vertrouwen dat hij niet van zichzelf had.

U weet nu zo'n beetje hoe ik er voor stond toen ik een jaar of vijf geleden, voordat ik mij in dergelijke zaken wat meer ben gaan verdiepen, de "Educational Creed" van de A.R.S.S. voor 't eerst las. Wat ik naar voren wilde brengen is niet zozeer dat ik deze "creed" een prachtige uitspraak vond van wat ons geloof betekenen moet voor onze studie en ons wetenschappelijke leven en denken. Het is echter vooral dit: dat deze "Educational Creed" *veel en veel gemakkelijker* is te begrijpen dan de Drie Formulieren van Enigheid. En ik ben er zeker van dat iedere "gereformeerde", die beide leest, tot dezelfde conclusie zal komen. Hij moet daarbij natuurlijk in rekening nemen, dat hij in de Drie Formulieren van Enigheid van jongs af aan is onderwezen. Door zijn ouders, vaak op school, jaren lang op catechisatie door specialisten en door dezelfde vakmensen bijna iedere zondag éénmaal vanaf de preekstoel. Als de "Educational Creed" maar een *heel* klein snippertje van deze aandacht zou krijgen, zou dat al genoeg zijn. Een paar inleidingen, gegeven op vergaderingen van een A.R.S.S. "chapter" bijvoorbeeld, zouden genoeg zijn om de gemiddelde "gereformeerde" minstens zoveel begrip ervan bij te brengen als hij van de Drie Formulieren van Enigheid heeft.

Het is nu zo vreemd dat de laatste tijd dit bezwaar van te moeilijk te zijn is uitgebracht door sommige van onze predikanten. Ik ga er van uit dat deze heren zelf de "Educational Creed" wel hebben bestudeerd en ook begrepen. Daar is tenminste niet over geklaagd. Maar denken zij werkelijk zo dom van hun kerkleden? Als die inderdaad zo'n groot gebrek aan begrip en kennis hebben, dan weet ik niet wat ik die dominees het meest zou willen vragen: "Waarom gaat U dan nog door met preken over de Drie Formulieren van Enigheid?" of: "Heeft Uw prediking Uw gemeenteleden zó weinig geleerd?" Nee, ik kan dit bezwaar van te moeilijk te zijn niet anders verklaren dan op twee manieren: *of* deze dominees onderschatten hun gemeenteleden schromelijk, *of* zij zijn zich niet bewust dat ze in wezen andere bezwaren hebben, die ze niet kunnen uitspreken. Want te moeilijk is de "Educational Creed" *zeker niet.*

Er is nog iets anders wat me op 't hart ligt. Ik ben zo bang dat deze dominees later spijt als haren op hun hoofd zullen hebben van hun houding van vandaag. En als de oorzaak van die spijt zie ik dan de ernstige gevolgen van hun gedrag, die ze niet hebben voorzien. Want is het niet vaak zo dat een beweging, wanneer deze eenmaal op gang is gebracht, niet meer gestuit kan worden? Een gedachte, die opgekomen is uit reactie of andere overwegingen, maar *die niet de kern der zaak betreft*, werkt vaak verduisterend op het geheel. Anderen, die het inzicht totaal missen en leiding verwachten, worden daardoor meegesleept en zijn vaak niet te stuiten. Want de negatieve indruk, die zij uit de critiek halen, is soms voor hen de enige leiding die zij ontvangen.

Ik heb slechts geringe ervaring met ouders, die hun jongen of meisje het geloof de rug hebben zien toekeren gedurende hun studie en menselijkerwijs gesproken dóór hun studie. Maar ik weet enigszins hoe groot de smart moet zijn voor ouders, wanneer zij alles voor hun kind gegeven hebben en het van de wieg af tot Jezus hebben geleid, om het tenslotte voor eeuwig verloren te zien gaan. Want dat komt in de beste Christelijke gezinnen voor waar geen geestelijke domheid heerst. Hoeveel meer echter waar een goede geestelijke steun in de latere jeugd ontbreekt.

Wat kunnen onze predikanten zeggen, als ze later tegenover ouders van zo'n oud-student staan en te horen krijgen: "Ja maar, dominee, tien jaar geleden schreef U zelf grote artikelen tegen de A.R.S.S." De tranen kunnen hun dan alleen nog maar in de ogen springen en ik hoor ze antwoorden: "Nee, maar dat heb ik niet bedoeld!" Want er is bij mij tot nog toe geen twijfel aan dat onze predikanten zonder uitzondering *wat de hoofdzaken betreft* geen bezwaar hebben tegen het werk van de A.R.S.S.

Mijn verzoek is nu toch wel duidelijk? Kunnen onze predikanten niet als één man achter dit werk gaan staan, deze grote en moeilijke taak, die hun allen en hun gemeenteleden *in wezen* zo na aan 't hart ligt? *Zij* zijn de bevoorrechten, die onze mensen de weg mogen wijzen en hun taak mogen laten zien en begrijpen. En ze hebben daarvoor zoveel wegen: de catechisatie, het huisbezoek, het persoonlijk gesprek, de preekstoel en *ook* de pers. Maar kunnen *ondergeschikte* zaken, die alleen verdeeldheid brengen, niet in kleinere kring behandeld worden? Dat kan gedaan worden op ledenvergaderingen van de A.R.S.S. als al onze predikanten lid worden. Maar dat kan ook gebeuren door persoonlijk contact met leden van het bestuur, die daar zeker te allen tijde voor open staan.

Tenslotte, àls er dan nog zijn, die zich totaal niet kunnen verenigen met het streven van de A.R.S.S., ook niet met de *hoofdzaak*, dan zou ik hen willen wijzen op de volgende woorden van Dr. Abraham Kuyper: "Dit eene slechts bid ik u, ook al waart ge onze felste wederpartijder, onthoudt aan de geestdrift die ons bezielt den tol van uw eerbied niet".

A. Vandermaas, M.D.

(Vervolg op pag. 4)

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen

* Behoudens Regeringstoestemming.

Vrouwenkwalen

als te sterke, onregelmatige, pijnlijke, wegblijv. menstr., witte vloed, bloedarm.-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidheid, onrust, dromen en alle andere overgangslasten bestrijden wij succesvol met onze gegar onschad. geneeskruiden. Toezend. desgew. in blanco verpakk! Brochure en inl. gratis. Ook voor alle andere ziekten prima geneeskruiden. Meldt Uw ziekten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

CANADA

Certificaten van Canadees Burgerschap verkrijgbaar in miniatuur

Een miniatuur certificate van Canadees Burgerschap is beschikbaar voor iedereen die Canadees staatsburger is. Dit kleine certificaat, met foto en handtekening van de betrokken persoon, is een handig en geloofwaardig identificatiebewijs. U kunt het meenemen in Uw beurs of tas. Dit handige certificaat kost twee dollars.

Als U meer wilt weten over deze Certificaten van Canadees Burgerschap en hoe ze te krijgen zijn, vraag het bij het naaste Court of Canadian Citizenship. Men zal U daar graag helpen. Of als het U beter uitkomt, schrijf aan:

The Registrar of Canadian Citizenship,
Department of Citizenship and Immigration,
Ottawa, Ontario.

Er zijn Courts of Canadian Citizenship in: Moncton, N.B., Montreal, P.Q., Ottawa, Toronto, Hamilton, St. Catharines, Kitchener, London en Windsor, Ont., Winipeg, Man., Edmonton en Calgary, Alta., en Vancouver, B.C.

J. R. Nicholson
Minister van Burgerschap en Immigratie

ROTER TABLETTEN

tegen
maagklachten

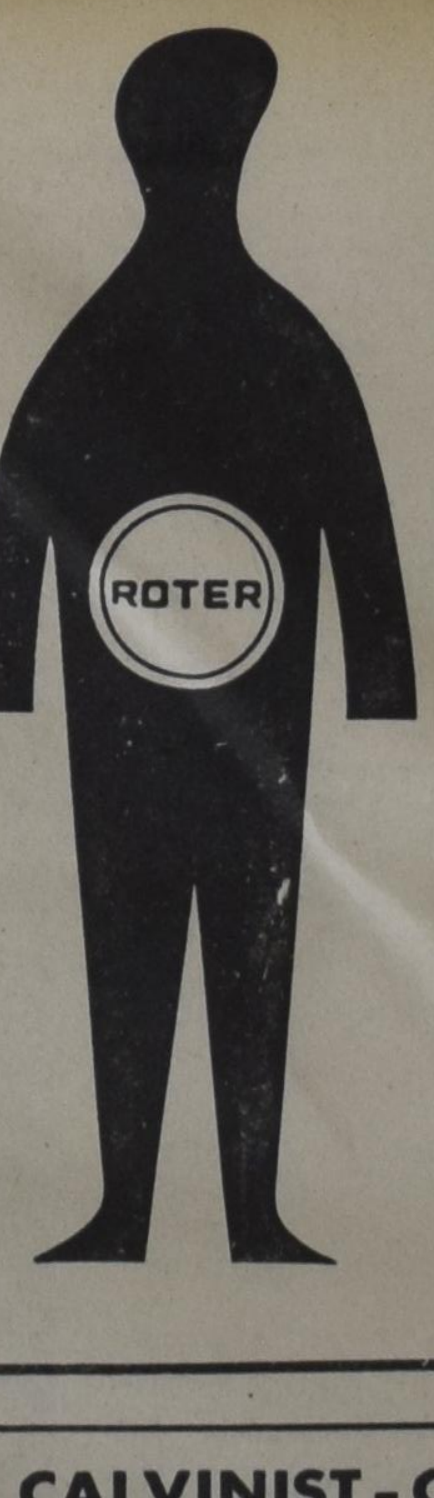

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

WAT DENKT U ERVAN ?

"Ik had u er nog over willen schrijven, maar het is er bij ingeschoten."

Het gebeurt maar niet een enkele keer, maar herhaaldelijk vertellen lezers ons dit. Bijvoorbeeld: na het lezen van een bepaald artikel in ons blad willen zij hun instemming (of ontstemming) uiten, — maar het blijft er bij.

Dit is jammer, want op deze wijze gaan er waarschijnlijk heel wat waardevolle inzichten voor ons verloren.

Wij willen toch proberen iets meer uit onze lezerskring te horen. Op geregelde tijden willen wij een aantal vragen in ons blad publiceren. Iedereen mag op die vragen een antwoord geven of een mening uiten. Wij leggen de vragen dus niet aan een bepaald aantal uitgezochte personen voor, maar aan AL onze lezers.

Dit kan interessant worden. Als tenminste velen ons daarin willen helpen. Laten wij daarom eerst de "spelregels" vaststellen.

NIEMAND BEHOEFT ZIJN NAAM EN ADRES TE VERMELDEN. U mag het wel doen, maar u *behoeft het niet te doen*. Het gaat er ons om te weten *wat* er gezegd wordt; niet in de eerste plaats *wie* het zegt. Het kan in bepaalde gevallen gemakkelijker zijn, om vrij een mening te uiten zonder zich bekend te maken. Bovendien lopen wij geen kans bevooroordeeld te zijn in het bestuderen van de antwoorden.

Wij zullen onze vragen om de beurt in het Nederlands en in het Engels stellen. U bent vrij daarop te reageren in de taal die u wilt. Het blijft ons gelijk of u dit in het Nederlands dan wel in het Engels doet. Alleen dit: als wij een vraag in het Nederlands hebben gesteld, zullen wij die ook in ons blad in het Nederlands bespreken, ongeacht in welke taal de antwoorden bij ons binnenkomen. Omgekeerd geldt hetzelfde voor vragen, die in het Engels zijn voorgelegd.

Grijpen wij nu te hoog en zal het aantal antwoorden tegenvallen? Wij menen van niet. Wij hebben er vertrouwen in, dat velen na het lezen van de vragen, de moeite zullen nemen te schrijven.

Na de bespreking van de ontvangen antwoorden, gaan wij daarover geen correspondentie voeren of een polemiek opzetten. Dit zal een ieder begrijpen. Tenzij er een speciale aanleiding is die een uitzondering rechtvaardigt, sluiten wij bij de bespreking van de antwoorden een onderwerp af.

Wij zullen uiteraard niet alle brieven kunnen publiceren. Wij willen ons best doen er wel uittreksels uit te geven. Maar iedere brief zal zorgvuldig worden bestudeerd. Het resultaat van die studie komt in ons blad.

Hieronder vindt u dan het eerste onderwerp.

Wat denkt u ervan?

Onderwerp

Strikt genomen hoort dit onderwerp eerder in een kerkblad dan in Calvinist-Contact thuis. Maar wij wagen het toch, omdat het punt voor vrijwel al onze lezers belangrijk is.

Van kindsbeen af is het ons geleerd, dat wij 's zondags tweemaal naar de kerk gaan. Zoals het met meer gebruiken het geval is, doen wij het zonder er dieper over door te denken.

Vragen

a. **Waarom gaat u tweemaal per zondag naar de kerk?**

b. **Waarom zoudt u het niet met één goede, welverzorgde dienst per zondag kunnen doen?**

c. **Wat is naar uw mening het verschil tussen een morgen- en (middag- of) avonddienst?**

d. **Bent u tevreden met de liturgie in uw kerk en vindt u die sprekend genoeg?**

e. **Is er iets in dit opzicht, dat u graag zag verdwijnen of iets dat u graag zag komen?**

Uw mening over deze punten zullen wij graag vóór 1 februari a.s. ontvangen. U weet ons adres: Box 312, Station B, Hamilton, Ont. En nogmaals: u behoeft uw brief niet te ondertekenen, als u dit liever niet doet.

EEN WERELDWET

Wie zou niet naar een bestendige wereldvrede verlangen, zodat we niet langer met de dreiging van een algehele wereldbrand behoefden te leven? De vraag is echter: Hoe zullen we dit doel ooit kunnen bereiken? Gezien de hedendaagse wereldsituatie lijkt het op geen stukken na vrede, laat staan een *blijvende* vrede. Toch worden de mensen niet moe van het zoeken naar wegen om de vrede te bewerkstelligen. Een oplossing waarop men zijn hoop heeft gevestigd is het ontwerpen en uitvoeren van een 'world law'.

Volgens de hoofdredakteur van het Amerikaanse weekblad *Saturday Review*, Mr. Norman Cousins, is een wereldwet zowel een *eenvoudige* als een *ingewikkelde* zaak. Eenvoudig omdat wetten in het algemeen het *natuurlijke* fundament van onze maatschappij zijn. Zoals een mens alleen kan leven wanneer zijn hart klopt, zo kan de maatschappij alleen maar in stand worden gehouden wanneer de wetten naar behoren functioneren. Immers zonder wetten zou onze maatschappij een warboel zijn. Wij mogen soms mopperen wanneer we op een morgen, als we toch al aan de late kant zijn, voor elk stoplicht moeten stoppen, toch vinden we het bestaan van deze lichten geen onbillijkheid omdat ze ten doel hebben ons leven te beschermen. In het algemeen komen orde en regel de mens ten goede en voert ordeloosheid daarentegen de mens tot een anti-sociaal gedrag, onverantwoordelijkheid en gewelddadigheid. De schrijver voegt hieraan toe, dat in een stabiele maatschappij de mens spoedig geneigd is redelijk en constructief te handelen. Wat die redelijkheid betreft, daarover later meer. Ongetwijfeld zijn we het met de schrijver eens, dat gezagshandhaving een remedie tegen wanorde is. Onlangs hebben we dat in *Christianity Today* nog weer kunnen lezen, waarin werd vermeld, dat, nadat men de ondergrondse treinen in New York met politie had bemand, de misdaad tegelijkertijd was verminderd. Wetten zou men de railings van ons leven kunnen noemen.

De gedachte komt nu op, of een *wereld*-wet niet in staat zou zijn de volkeren in toom te houden. Waarom zou zo'n wet niet als fundament van de *volkerenwereld* kunnen dienen? Nu stuit men echter, volgens de hoofdredakteur van S.R., op een moeilijkheid. De internationale verhoudingen maken zulk een plan vrijwel onuitvoerbaar. Want bij de toepassing van de eenvoudige, natuurlijke wetten blijkt dat 'human benevolence' (menselijke kwaadaardigheid) sterker is dan 'human decency' (menselijke beschaafdheid). Zelfs wetten kunnen daaraan niets veranderen. Zowaar een ingewikkelde en uitzichtloze zaak. Immers de nationale belangen hebben meestal voorrang boven de gemeenschappelijke belangen der naties. U kunt dat in geschiedenisboeken lezen, onverschillig van welke tijd of welk land ook.

Daarom vindt Mr. Norman Cousins de 'national sovereign state' een onding, waarmee men in onze tijd niets kan beginnen. Dit is krachtige taal! Wij geven toe dat nationale trots herhaaldelijk tot veel ellende heeft geleid. Wij denken hierbij onwillekeurig aan Duitsland. Voor de tweede wereldoorlog beweerde men in Japan zelfs dat ze te vergelijken was met een boom en de andere landen met de takken. In onze tijd veroorzaakt de nationale trots van De Gaulle veel ongenoegen. Trouwens elke vorm van ongezonde nationale trots keuren we af, ook al leidt ze niet tot een oorlog. Amerika is niet de 'Saviour' van de wereld, evenmin moet men Nederland op één lijn stellen met het uitverkoren Israel van het Oude Testament. Maar lost men de moeilijkheden op met het uitwissen van de nationale grenzen?

Mr. Cousins geeft toe dat aan de uitvoering van een wereldwet ook nog heel wat haken en ogen zitten. Hij noemt vier moeilijkheden.

1. Het probleem van de vertegenwoordiging van de uitvoerende macht. Hoe moeten de landen in de uitvoerende macht worden vertegenwoordigd? Zullen de grote mogendheden de kleinere landen in de hoek drukken? Zal West Oost de wet voorschrijven of omgekeerd?

2. Op welke wijze moet de wereldwet worden uitgevoerd? Door een politie-corps? Waaruit zal dit corps bestaan? Russen, Chinezen en Amerikanen?!

3. Zullen de 'kiezers' ooit tot overeenstemming kunnen komen wat de samenstelling van de uitvoerende macht betreft?

4. Tot hoever strekt het gezag van de uitvoerende macht? Is haar taak beperkt tot het handhaven van de vrede? Mag zij ook een woordje meespreken bij interne aangelegenheden? Interne aangelegenheden kunnen de voorboden zijn van internationale spanningen, b.v. de Dominicaanse Republiek.

U ziet, problemen genoeg om het eerste enthousiasme voor een wereldregering enigszins te temperen. Hiermee beweren we in het geheel niet dat nauwe samenwerking en onderlinge hulp afkeurenswaardige doeleinden zijn om na te streven. Integendeel, we juichen deze van harte toe! Toch hebben we bezwaar tegen de *grondstellingen* van de genoemde schrijver, waarop zijn ideeën zijn gebaseerd.

Wij geloven niet dat een wereldwet zelf zo'n eenvoudige zaak is. We geloven evenmin, dat de zaak ingewikkeld wordt zodra we met het complex van internationale verhoudingen te doen krijgen. Volgens de schrijver zit de moeilijkheid in de verkeerde regerings*structuur*. Nu ontkennen we de belangrijkheid van een regeringsvorm niet. Wij verkiezen democratie boven dictatuur. Daarmee beweren we niet, zoals de schrijver doet, dat de ziektekiem zit in de struktuur, eerder dan in de mens zelf. Mr. Cousins gaat van de gedachte uit dat ieder mens met een ingeschapen 'natural law' ter wereld komt. Immers ieder stemt in met de rechten van de mens, godsdienstvrijheid en gelijkheid onder de mensen. In elk geval, elk weldenkend mens, iemand die zijn 'rede' laat werken, stemt met de inhoud van de 'natural law' in. Zolang de rede dus goed functioneert, dan loopt alles gesmeerd. Zoals de kompasnaald in normale omstandigheden altijd naar het noorden wijst, zo 'wijst' onze rede in tijden van stabiliteit in de richting van de 'natural law'. De oppermachtige rede, daar zit het op vast! "Het is echter mogelijk," zo vervolgt de schrijver, "dat het idee van een wereldwet buiten het bereik van ons menselijk intellect ligt." Hoewel, indien de omstandigheden gunstig zijn — misschien wanneer een gedeelte van de wereld door een atoomoorlog is vernietigd — zullen de mensen geneigd zijn tot 'reason'.

Wij geven toe dat door God's genade — noem het algemene genade of algemene goedheid — het samenleven nog mogelijk is, omdat er in het algemeen nog eerbied voor het leven onder de mensen wordt gevonden. Toch wijzen we er op, dat de *inhoud* van de wereldwet bij ieder niet gelijk is. Rusland heeft een andere officiële 'wet' aangaande de rechten van de mens dan de vrije wereld. Spanje haar eigen interpretatie wat de godsdienstvrijheid betreft. Het kastensysteem in Indië laat zich moeilijk rijmen met het idee van de gelijkheid onder de mensen. Er zijn nog steeds teveel on-redelijke mensen in de wereld om de wereldwet een redelijke kans te geven

Alleen Christus kan de wereldvrede brengen, omdat Hij de wet der liefde in onze *harten* schrijft. De rede levert dan geen moeilijkheden meer op, evenmin de omstandigheden.

Paul Tameling

Anti-Semitisme in Rusland

Op de onlangs gehouden Joodse conferentie, die sinds 1964 jaarlijks in Amerika wordt gehouden, werd meegedeeld dat anti-semitische activiteiten in Rusland het afgelopen jaar zijn toegenomen.

In Tashkent heeft het departement van religie de Joden beneden de dertig jaar verboden de synagoge te bezoeken.

Het verzoek van de 10.000 tellende Joodse gemeenschap te Wushambe om een synagoge te bouwen werd afgewezen, ondanks het feit dat men slechts over één synagoge beschikt.

Een aantal toeristen heeft de conferentie bericht dat gedurende de diensten op de sabbat en bijzondere hoogtijdagen 20 tot 25 politieagenten de diensten in Moskou, Leningrad, Kiew en Odessa bijwoonden om elk contact met buitenlandse bezoekers te vermijden.

Beelden van en uit Nederland

(Vervolg van pag. 1)

Wat zijn woorden goedkoop, speciaal in verkiezingsredevoeringen. De Boerenpartij gaat nu in alle provincies aan de verkiezing voor leden van de Provinciale Staten deelnemen. En Gorkum's burgemeester, een man die nog al eens in het zoeklicht staat, soms als hij tegen de moderne kunst te keer gaat en dan weer als hij een echte liberale partij opricht, die geen aanhangers krijgt, mag een plaatsje op haar lijst krijgen, als hij de verbinding met het Landbouwschap, waar hij als voorzitter van de Bond van Bijenhouders in zit, verbreekt. De boerenleider stelt zo zijn voorwaarden. Hopelijk zal de heer Ridder van Rappard zich nog wel eens bezinnen.

Overigens krijgt men bij dit alles wel een typische indruk van een "beginsel"-partij, nog wel een zich noemende Christelijke partij.

De heer *Beernink*, voorzitter van de C.H. Unie en tevens voorzitter van de Tweede Kamerfractie, heeft te kennen gegeven, het voorzitterschap van de Unie te willen neerleggen. In het algemeen is de vervulling van deze twee functies door één persoon minder wenselijk, al was het vroeger ook bij de A.R. usance. Wijlen *Dr. J. Schouten* verenigde ook beide taken in zich. Het voordeel is, dat eenheid van beleid gewaarborgd is, het nadeel een te grote invloed van één man en 't niet van elkaar scheiden van verantwoordelijkheden. In het Nederlandse politieke leven is regel, het politiek beleid overwegend door de Tweede Kamerfractie te laten aangeven. Praktijk is echter in de laatste tijd, dat door een afzonderlijke voorzitter van de partij en de fractie, ook vanuit het partij-bureau in het openbaar mee gediscussiëerd wordt. We verzeilen meer en meer in Nederland in het Engelse parlementaire stelsel, wil men ook het Canadese, dat echter niet past bij het omschreven Nederlandse staatsrecht. De partijleider is niet ipso facto de toekomstige regeringsleider. Nog altijd is de keuze van de kabinetsformateur, eventueel minister-president, van rechtswege voorbehouden aan de Koningin. Gezien de verhouding Regering-Volksvertegenwoordiging is een verandering naar Engelse snit, geen vooruitgang.

De leeftijdsgrens om te mogen stemmen is verlaagd tot 21 jaar. Daardoor zal een grote groep jonge mensen invloed kunnen uitoefenen op de uitslag van de verkiezingen. Vooral ook met het oog op de Tweede Kamer-verkiezing in het jaar 1967, wordt de komende Staten-verkiezing met belangstelling tegemoetgezien.

* * *

Nederland als producent van aardolie en aardgas, is reeds een bekend feit. In Drente bezorgde een minder gelukkige boring een eruptie, die herinnerde aan de hete bronnen op het Noorder-eiland van Nieuw-Zeeland.

Maar dat de Nederlandse bodem ook goud bevat, zal voor de meesten nog wel een geheim zijn. In Serooskerke op Walcheren worden de gouden dukaten bij honderden opgegraven. Een boer huurde een stukje grond, waarop destijds een paar huisjes stonden, die waren afgebroken. Het puin was weggehaald met een bulldozer en het terrein geëffend. Doch niemand wilde de grond van de gemeente huren. Een boer met slechts 10 ha. huurde het toch maar en verbouwde er prei op. Bij het met de hand rooien, vond hij een oude munt, die van goud bleek te zijn. Toen lieten hij en zijn zoon prei voor wat het was en begonnen met behulp van een gemeentewerkman te graven, met het resultaat dat nu 724 diverse munten zijn gevonden, die ten tijde van het begraven f200.000 waard waren en nu zeer zeker veel meer. Wel een miljoen gulden, zeggen sommigen.

Dr. H. Enno van Gelder, directeur van het Koninklijk Penningkabinet, heeft de gouden dukaten, rijders, realen en andere buitenlandse soorten nauwkeurig bekeken en vermoedt, dat het spaargeld is geweest, dat omstreeks 1621 is ingemetseld in de fundering van het huis. Men heeft n.l. geen vaas of kruik gevonden en acht het waarschijnlijk, dat toen het stuk land het vorige jaar werd geëgaliseerd, de munten verspreid zijn.

De jongste munten dateren van 1621. De oudste dateren van 1420. Ongeveer vijf weken zal de heer Van Gelder nodig hebben om een nauwkeurig onderzoek in te stellen. De waarde is nog niet definitief te bepalen; veel hangt af van de historische details die voor de verzamelaars zo belangrijk zijn.

Het graafwerk is nu gestaakt, omdat de grond te hard is door de vorst. Om het stuk land zijn grote schuttingen opgetrokken en 's nachts wordt het verlicht door schijnwerpers. Burgemeester De Kam van Serooskerke wil laten onderzoeken, wie omstreeks 1621 op de plaats van de vondst heeft gewoond. Boer Christiaanse en zijn zoon zullen de helft van de schat delen. De gemeente Serooskerke wil met een deel het aan te leggen zwembad betalen.

Reeds nu bestaat er veel belangstelling voor de munten, waarbij enkele zijn (zeldzame munten van Duitse staten), die Dr. Van Gelder nog nooit heeft gezien. Het Penningkabinet te Den Haag is van plan enkele aankopen te doen. Ook het buitenland, onder meer Duitsland, toont zich zeer geïnteresseerd.

Vele buren hadden de schop ook reeds ter hand genomen, doch resultaten, buiten het oude erf, werden niet bereikt.

Cn.

Zie HOLLAND

EN BOEK NU UW
21-DAAGS RETOUR:

$335.00 Montreal—Amsterdam
vanaf 1 april 1966.

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL
Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

Weerzien in Canada

OOK UW OUDERS KUNNEN DEELNEMEN AAN
de ELFDE Familiebezoekreis naar Canada

Deze reis wordt georganiseerd door de Ned. Chr. Reis-Vereniging in samenwerking met C.P.B., de N.C.V.B., de N.C.R(adio).V. en de C.B.T.B.

Reissom v.a. f 1283,—.
Heen: Rotterdam 9 mei 1966 met de "Rijndam" van de H.A.L.
Terug: Montreal 1 september of 24 september 1966 eveneens met de "Rijndam".

Na aankomst in Montreal worden de deelnemers door ervaren reisleiders verder begeleid naar o.a. de volgende plaatsen: Ottawa, Winnipeg, Saskatoon, Edmonton, Regina, Medicine Hat, Calgary, Kamloops, Vancouver, Oshawa, Toronto, Woodstock, Chatham, London, Windsor en Michigan (U.S.A.).
Ook verzorgen wij deskundig alle individuele vlieg- en bootreizen.
Vrijblijvende inlichtingen ook over de financiering worden U of Uw ouders gaarne verstrekt door het

Centraal Bureau der Nederlandse Christelijke Reisvereniging
Weteringkade 22a, Postbox 1035,
DEN HAAG, Tel. 814691.
OFF. I.A.T.A. en Holl. Amerikalijn agent.

HOOR EN WEDERHOOR (Vervolg van pag. 2)

(Vervolg van pag. 2)

VAN HARMELEN VERSUS VAN ANDEL

Het spijt me dat Rev. VanAndel mijn naam genoemd heeft in de artikelen die hij schreef naar aanleiding van een paar brieven van Rev. K. Hart in De Wachter. Naar aanleiding van vele vragen die ik ontving als vragenbusredakteur van De Wachter ben ik in september 1964 begonnen een aantal artikelen te schrijven over de A.R.S.S. Aan Ds. J. VanDijk werd toen door het bestuur van de A.R.S.S. opgedragen op mijn artikelen te reageren. Hij deed dit in twee artikelen. Daarop schreef ik nog één artikel waarin deze belangrijke zin voorkwam: Nu ga ik de strijdbijl begraven . . . want als er iets is waaraan ik een hekel heb dan is het een broedertwist.

Daarom spijt het mij dat Rev. H. VanAndel mijn naam in het duel met Rev. K. Hart betrekt. Hij doet het op een ietwat vaderlijke manier, en zoals ik zal aantonen ook op een onjuiste manier.

Hij schrijft aan Rev. Hart: ". . . jij bent niet de enige, die de A.R.S.S. altijd nog met die oude constitutie bestrijdt. Rev. Jan VanHarmelen heeft dat in het verleden ook gedaan".

Rev. H. VanAndel is echter abuis. Daarom had ik graag gewild dat hij dat zinnetje er maar uitgelaten had. Het kon er wel zonder.

Mijn derde artikel over de A.R.S.S. in De Wachter van 17 oktober 1964 citeert artikel 4 van de constitutie van de A.R.S.S., die 30 mei 1963 op de ledenvergadering van de A.R.S.S. was aangenomen.

En dan wordt mij vooringenomenheid aangewreven waardoor ik niet meer kan waarnemen wat er gebeurt. En . . . het wordt mij verweten omdat niet iedere Wachterlezer mijn weergave van de constitutie kan controleren.

Zo moest Rev. H. VanAndel niet schrijven. We hebben geen insinuaties nodig in een debat over de A.R.S.S. Dat moet op hoog peil worden gevoerd. Ik heb in dat oktobernummer van De Wachter nr. 2 en nr. 3 van aritkel 4 der constitutie expres in het Engels overgenomen om zo objectief mogelijk te blijven. Geen enkele lezer van De Wachter behoefde mijn weergave van de Constitutie te controleren.

Het bleek immers uit mijn artikel duidelijk dat het de constitutie van 1963 was. Ik heb dus dat toen constitutionele laatste nieuws aan mijn Wachterlezers niet onthouden, zoals Rev. H. VanAndel in zijn brief suggereert. Ik heb zo mijn bedenkingen tegen die constitutie. Ik heb daar toen uitvoerig over geschreven, en vond de wijziging *niet voldoende* (toelating van nieuwe leden niet meer door de leden, maar alleen door het bestuur is een verzwaring van de "screening" in plaats van een verlichting, omdat ik meende dat iemand b.v. meer kans had om lid te worden wanneer 150 leden over hem moesten stemmen, dan 21 bestuursleden).

Art. 4, nr. 3 Admission to membership luidt: The Board of Trustees, if satisfied that the applicant is qualified for membership, shall declare him to be a member.

Het blijkt nu uit de brief van Rev. H. VanAndel dat dit woordje: satisfied, als volgt moet worden uitgelegd:

Iedereen die de Preamble, en Art. 1, 2 en 3 (Educational Creed) onderschrijft en door drie leden wordt gesteund kan zich als lid opgeven.

Dat is alles "Want wanneer deze dingen in orde worden bevonden dan wordt hij door het Bestuur als lid aanvaard."

Dat is de simpele exegese van de gewichtige woorden uit Artikel 4, nr. 3: The Board of Trustees *if satisfied, that the applicant is qualified for membership*, shall declare him to be a member.

De volgende wijziging van dit artikel wordt dan aanbevolen: Iedereen die de Preamble en Art. 1, 2 en 3 van de Constitutie onderschrijft ,en door drie leden der vereniging aanbevolen wordt, wordt door het Bestuur als lid ingeschreven.

Toch vraag ik me af of de exegese van IV, 3 door Rev. H. VanAndel niet wat te eenvoudig is. Ik vraag me zelfs of of het bestuur van de A.R.S.S. het hierin wel met hem eens is. Ik hoop dat natuurlijk wel.

In de tweede brief aan Rev. K. Hart wordt mijn naam weer een paar maal genoemd en dan zegt Rev. H. VanAndel: "Kijk eens, amici (want nu sluit ik er Jan VanHarmelen bij in) jullie weet dat alles drommels goed, want jullie . . . enz., daarom kan ik jullie beroep op Kuypers eenheid met het volk, in het verband waarin jullie het zet, niet verdragen".

Kijk, VanAndel, ik kan het best verdragen dat jij uit de geschiedenis van de V.U. een episode naar voren haalt, die Hart, en anderen, en mij in het gevlei komt, en die *tegen* de methode van de A.R.S.S., die het Educational Creed opneemt in haar ondertekeningsformulier, duidelijk getuigt!

Maar, ik kan het niet verdragen dat je die hele Lohmangeschiedenis met de 19 stellingen vertekent. Ik zal nu niet schrijven dat weet je ook drommels goed, want ik vind dat niet zo gepast om je zo toe te spreken. Maar, ik schrijf wel dat je beter moet lezen, en dat je ook eerlijk moet zijn in je weergave, WANT je weet natuurlijk net zo goed als ik dat op blz. 184 van dat V.U. boek, dat je "met vreugde nog weer eens hebt doorgelezen", gedrukt staat: "Bij de ontwerping van deze Stellingen zweefde geen der opstellers **een ander doel** voor ogen, dan dat het tenslotte gelukken mocht ook de dissentiëerende hoogleraren er voor te vinden". Die 19 stellingen waren NIET voor het volk, die waren "een archiefstuk van de Senaat der Vrije Universiteit" (blz. 183), ze waren voor binnenkamers-gebruik.

Pas toen Professor de Savornin Lohman enige delen uit dit archiefstuk van de Senaat publiek maakte, achtte de Senaat het geraden het stuk in zijn geheel openbaar te maken.

Kijk, lezers van Calvinist Contact, dat is nu het misleidende in Van Andel's schrijven: Het Educational Creed wordt vergeleken met de 19 Stellingen, maar het Educational Creed moet door alle leden van de ARSS worden getekend, terwijl de Negentien Stellingen een gepubliceerd archiefstuk van de Senaat der VU waren, de Educational Policy van de Senaat, om de *professoren* te toetsen.

Toen Mijnheer N. Wedemeijer-Krol, een vurig propagandist voor de V.U., bij ons thuis kwam om mijn vader te vragen van contribuant der V.U. (wat hij al jaren was) lid te van de V.U. te worden, legde deze man hem deze 19 stellingen *niet ter ondertekening* voor. Er werd niet eens over gesproken. Instemming met de Gereformeerde Beginselen was voldoende.

Kijk, lezers, dat is het nu wat ik de A.R.S.S. steeds heb voorgehouden: Vraag van onze mensen instemming met de Preamble, art. 1 en 2, en laat dat genoeg zijn. En laat dan artikel 3, het Educational Creed, door Rev. H. VanAndel vergeleken met de 19 stellingen, gebruikt worden in de "educational policy" van uw organisatie!

Nu gaat Rev. VanAndel een stuk van 19 stellingen dat gemaakt was om Professor Lohman te overtuigen van zijn afbuigen van de Gereformeerde beginselen, vergelijken met het Educational Creed van de A.R.S.S., en dan zegt hij — voor onze bakers en butchers in Canada is de Educational Creed van de A.R.S.S. "peanuts" vergeleken bij zulk een stuk. Maar hij vergeet te zeggen: VanHarmelen e.a. hebben eigenlijk wel gelijk dat het Educational Creed al is het dan peanuts in vergelijking met de 19 stellingen toch . . . te moeilijk is voor de baker en de butcher, die zij ook in hoge ere houden.

De weergave van mijn mening door Rev. Van Andel is dan ook gechargeerd. Hij schrijft zó, dat de baker en de butcher als ze het lezen, gaan denken: nu die Hart en VanHarmelen kijken toch maar wat laag op ons neer. Wij kunnen het natuurlijk niet begrijpen, het gaat ons boven de pet. In werkelijkheid heb ik dit geschreven: "Wijzig de statuten van uw Association dan in die zin dat ook Arie de timmerman er lid van kan worden. (Arie begon de discussie in C.C. nr. 661 "De vrolijke strijd".) Ik denk niet dat ik hem beledig als ik zeg dat hij het educational creed niet zo maar ondertekenen kan. Dat creed moet verhuizen naar een bylaw die de educational policy van de board of trustees regelt . . . uw organisatie wordt dan meer democratisch, en dat zal Jan en Alleman waarderen. Ik bedoel natuurlijk de kerkelijke Jan en de gereformeerde Alleman. En terwille van hen moet u uw organisatie wijzigen. En doet het mèt hen, en op een andere pagina "Denk aan een zin uit de laatste door Kuyper zelf uitgesproken deputatenrede: 'De kleine luyden te bezielen is steeds mijn streven geweest'. Doen jullie dat ook maar, je beroept je immers zo vaak op Kuyper. Laat de "Kleine Luyden" lid worden, en herschrijf je "educational creed" in een eenvoudige taal, die de "kleine luyden" kunnen lezen en verstaan."

Geen baker en butcher zal zich hierdoor gekrenkt voelen. Ik weet zeker dat als hij rustig dat Educational Creed gaat lezen, hij zeggen zal wat een eenvoudige broeder mij schreef (De Wachter, 24 nov. '65 blz. 3):

"Ik heb het educational creed nog eens en nog eens gelezen. Ik weet niet precies wat er allemaal mee bedoeld wordt."

Daarom vind ik het onverantwoord van een organisatie in onze kring onze mensen een Educational Creed te laten tekenen, waarvan een vooraanstaand predikant in Canada, voor wien we allen respekt hebben, schrijft:

"En dan moet uiteraard het educational creed veranderd worden in een eenvoudig getuigenis. Ik kan het zo niet zonder meer onderschrijven."

En als je het niet kunt tekenen, dan kun je contribuant worden. Neen, dan de V.U.!, al kan een eenvoudig man wellicht de negentien stellingen niet helemaal begrijpen, hij kan toch lid van de V.U. worden omdat hij in vlam staat voor "de Gereformeerde Beginselen". Daarom zit niet, zoals Rev. Van Andel schrijft, het verschil tussen de A.R.S.S. en Kuyper's organisatie in de "endorsement"-kwestie, maar in de verplichting om het derde basisartikel te tekenen (het Educational Creed). De endorsement-kwestie is van de tweede rang vergeleken bij de ondertekening van het Educational Creed, waarover nog nooit een open discussie, ook naar aanleiding van Rev. Van Dooren's artikelen in Calvinist Contact, heeft plaatsgevonden.

Als men beslist art. 3 wil handhaven in het ondertekeningsformulier voor het lidmaatschap, dan hoop ik dat het — spoedig — zo herschreven wordt dat een eenvoudig man ook lid kan worden van deze belangrijke organisatie, omdat hij de basis inderdaad kan verstaan.

Ik heb er echter niet zoveel moed op dat die eenvoudige man een eenvoudiger Educational Creed zal worden voorgelegd, want nog in 1965 (De Wachter, 19 jan. blz. 15) schreef een officiële vertegenwoordiger van de A.R.S.S.: "Het beperkte lidmaatschap is een bescherming van het beginsel van onze vereniging". Dat was ook al lang nadat de constitutie gewijzigd was (30 mei 1963). Een beperkt lidmaatschap van diegenen onder ons die het met dit Educational Creed, zoals het nu geschreven is, eens zijn. Dat is een beperkt aantal leden onzer kerken. Geef me dan de Vrije Universiteit maar met de simpele grondslag van de "Gereformeerde Beginselen", dat is tenslotte een universiteit van het "gehele" Gereformeerde volk, en niet van "een beperkt aantal" leden van dat Gereformeerde volk, die zo knap zijn dat zij het Educational Creed kunnen begrijpen. En ik begrijp echt niet hoe er toch nog 150 mensen in en buiten onze kring gevonden werden, die hun handtekening konden zetten onder dit creed, "without qualification or reservation".

Velen onder ons kunnen het niet. En daardoor blijft de A.R.S.S. een beweging van een groep, en is geen beweging van het volk, van een zekere élite, en niet van al de "kleine luyden", zoals de Vrije Universiteit dat wel was. En het blijft me dan ook steeds een groot raadsel waarom de actie voor Geref. Hoger Onderwijs hier in Canada op zoveel beperkter schaal moest worden gevoerd dan in Nederland. Bij Kuyper werd zulk geluid niet gehoord, omdat Kuyper het er niet naar maakte. "Gereformeerde Beginselen" dat was bij hem voldoende, en dat is het bij de A.R.S.S. niet. Daarom kan ik Rev. Van Andel's beroep op Kuyper niet goed verdragen. Trek hieruit nu niet de conclusie dat ik niet voor een Educational Creed zou voelen. Dat is niet het geval. Ik voel er wel voor. Ik heb ook meegewerkt aan het Educational Creed voor de Alliance of Christian Schools in Ontario. En werk er nog aan mee. Schoolbesturen behoeven het echter niet ter tekening aan hun leden en onderwijzers voor te leggen, voordat het door de commissie en alle schoolbesturen en leden der verenigingen is bestudeerd en becritiseerd, en uiteindelijk door de ledenvergadering der Alliance zal worden aangenomen. We hopen er dit jaar mee klaar te komen.

Het Educational Creed van de A.R.S.S. is echter te gauw gecodificeerd, en werd te spoedig ter ondertekening voorgelegd. En ik blijf van mening dat het te veel gevraagd is van onze mensen om ook die Educational Creed te ondertekenen als voorwaarde voor het "volledige" lidmaatschap. Ons "gereformeerde" volk is niet tevreden met een duidelijk omschreven adviserende stem. Ons volk wil medezeggenschap, omdat het een mondig volk is. Deze mondigheid gaat echter niet zo ver dat het het Educational Creed kan onderschrijven, een eenvoudiger statement of principles" is daarvoor beter geschikt. Een zwaar Educational Creed, als de Negentien Stellingen, moet dan verhuizen naar de Educational Policy voor professorenbeoordeling!

En als de A.R.S.S. dit niet wil inzien en niet wijzigt heeft zij de groep liever dan het volk. En van de "liefhebbers van een groep" hebben we in de geschiedenis vaak veel ellende beleefd. Omdat de zaak "Gereformeerd Hoger Onderwijs" mij zo aan het hart gaat wil ik niet ophouden de A.R.S.S. te waarschuwen voor de afwijking van Kuyper's lijn: Het leggen van de band van de Christelijke wetenschap met het volk! Dat is klare taal, die Rev. VanAndel van Hart, en omdat hij mij verschillende malen insluit, ook van mij blijkbaar verwacht. Ons volk moge nu zelf oordelen. Hoor en wederhoor is bp het lezen van Van Andel's artikelen wel erg nodig.

J. VanHarmelen

NEGERKINDEREN BIJ DE KONING

KONING GUSTAAF ADOLF VAN ZWEDEN heeft 13 januari jl. de groep negerkinderen uit de sloppen van Chicago, die op het ogenblik een bezoek aan Zweden brengen, op zijn paleis in Stockholm ontvangen. We zien de vorst hier met een van de kinderen, Helen Berry tijdens de ongedwongen ontvangst op het paleis.

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaapof parlor wagons reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Speciale tarieven voor kinderen tussen 5 en 12 jaar oud.

Zie deze lage Rode enkele reis tarieven:

Tussen TORONTO en:	
Windsor	$ 5.20
Saint John	$ 18.00
Saskatoon	$ 27.00
Calgary	$ 33.00
Victoria	$ 47.52

Tussen MONTREAL en:	
Ottawa	$ 2.90
Halifax	$ 15.00
Winnipeg	$ 23.00
Edmonton	$ 34.00
Vancouver	$ 43.00

Tussen WINNIPEG en:	
De Pas	$ 9.50
Edmonton	$ 15.00
Toronto	$ 21.00
Vancouver	$ 24.00
Halifax	$ 34.00

Tussen VANCOUVER en:	
Kamloops	$ 5.90
Edmonton	$ 14.00
Saskatoon	$ 18.00
Toronto	$ 42.00
Halifax	$ 57.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiersreisbureau wenden.

CN

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
58 Warwick Rd., Stoney Creek, Ont.

Madame Vanier werd gekozen tot Canada's 1965 Woman of the Year, voor haar voortreffelijk werk op het gebied van Sociale Verzorging

Gouverneur-Generaal George Vanier en Mevrouw Vanier

Ondanks het feit dat Madame Vanier alle mogelijke moeite deed om publiciteit van haar werk te vermijden, vereerden de redactrices van de pers, radio en televisie haar met de meeste stemmen.

Madame Vanier is geen onbekende voor ons, vaak zien wij het beeld van deze knappe, rijzige vrouw met het zilvergrijze haar op het scherm van de televisie, of in de dagbladen.

Wanneer haar man, de Gouverneur-Generaal van Canada, officiele verplichtingen vervult, is zij steeds aan zijn zijde, en hoge gasten verwelkomt zij met een innemende glimlach. Deze dame met haar warme persoonlijkheid is gevoelig en zeer geïnteresseerd in het leven van ons volk.

Ook al voordat haar man tot Gouverneur-Generaal benoemd werd, werkte zij achter de schermen om condities in vrouwengevangenissen te verbeteren. Vaak werd zij gezien in Juvenile Court in Montreal, niet alleen om de gevallen daar te beluisteren, maar hen ook na te gaan. Vooral die gevallen waar het kinderen uit de achterbuurten betrof. Zij zag de ellende van uiteen geslagen gezinnen, mede hieruit leerde zij dat een liefdevolle band in het gezin van uiterst groot belang is.

Als legaat van hun dienst aan het Canadese volk zouden de Vaniers graag zien dat er speciale studie gemaakt werd van het Canadese gezinsleven, en dat geheel Canada zich ervan bewust werd van hoe groot belang het gezinsleven is, voor ieder individueel zowel als de gehele natie.

"Ik spreek niet over het gezin zoals een socioloog doet, maar als een dochter, een moeder, een grootmoeder."

Als dochter genoot zij een gelukkige jeugd en als enig kind werd zij wel verwend door haar welgestelde ouders. Haar achtste tot haar twaalfde schooljaar bracht zij door in het Sacred Heart klooster in Montreal. Het overige onderwijs kreeg zij thuis van gouvernantes en op de vele reizen die zij met haar ouders maakte. Niet alleen brachten haar ouders haar op de hoogte met het beste op het gebied van literatuur en muziek, maar bovenal gaven zij haar een sterk verantwoordelijkheidsgevoel voor hen die minder bevoorrecht waren dan zij.

Als moeder probeerde zij ditzelfde verantwoordelijkheidgevoel aan haar vijf kinderen door te geven. Uit het leven van hun kinderen blijkt dat zij het voorbeeld van hun ouders volgen. Hun jeugd was niet zo luxueus als die van hun ouders. Aan 't begin van de crisisjaren leed Generaal-Majoor Vanier groot financiëel verlies, en doordat zij in diplomatieke dienst stonden moesten zo ook nog doen alsof er niets verloren was en hun stand ophouden. Het gezin is nu verspreid over verschillende landen, maar de afstand doet toch geen afbreuk aan de hechte gezinsband. "Als gezin delen we in een diep geestelijk leven," zo vertelt Madame Vanier aan een reporter.

Als 67-jarige grootmoeder is zij trots op haar kleinkinderen en vindt dat hun jeugd, hoewel veel verschillend met vroeger, een goede is, vooral door het feit dat de ouders nu zelf de opvoeding verzorgen. "Hierdoor kan het gezinsleven zoveel rijker zijn."

In 1962 richtte Madame Vanier zich in een radio- en televisie-toespraak in het bijzonder tot de Canadese vrouw en legde zij nadruk op de waarden van het vrouwenhart zoals geloof, getrouwheid, zuiverheid, offerbereidheid en liefde. In het harde leven van vandaag zijn deze waarden zo bitter nodig.

In 1964 richtte zij haar woorden en wens tot het gehele gezin. Het begin werd gemaakt aan de legaat die de Vaniers aan ons volk wilden achterlaten. Een vierdaagse conferentie werd belegd, die de problemen van het gezinsleven in Canada zou bespreken. - "Doordat onze jeugd steeds toenemende vrijheid geniet, en van de oude tradities afwijkt, ontstaan er talloze spanningen in ons gezinsleven; dit moet bestudeerd worden." - "Er is vandaag aan de dag zo weinig dat de geest van onze jonge gezinnen veredelt. Onze leiders zijn bang ouderwets genoemd te zullen worden, zij durven geen geestelijke waarden te verdedigen, omdat zij denken dat de jonge mensen hen zullen verwerpen."

Madame Vanier hoopte dat er op de conferentie vooral nadruk gelegd zou worden op de geestelijke waarden, die nodig zijn om de gezinsband te behouden.

Uit de conferentie ontstond "The Vanier Institute of the Family." Deze wetenschappelijke groep heeft tot taak om studies van gezinsproblemen, en de veranderde rol die het gezin speelt, te ordenen. Beide Vaniers stellen groot belang in dit werk, maar Pauline Vanier wordt beschouwd als de voornaamste drijfveer.

Dit, zowel als het werk, dat buiten haar plicht valt en dat zij doet voor de vrouwengevangenissen en de diverse verenigingen voor sociale verzorging, was de reden waarom haar de eer als "1965 Woman of the Year" te beurt viel.

Het was een uitnemende keuze, om onze First Lady, de charmante chatelaine van het gouvernementshuis in Ottawa als Eerste Vrouw van het jaar 1965 te benoemen.

Jane Malda

REISPLANNEN ?

Neem eerst kontakt op met
KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn. Bij voldoende deelname halen wij Uw ouders weer uit Nederland, in april 1966.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG
via

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

VANAF 1 APRIL 1966

LAGERE LUCHTTARIEVEN*

NAAR AMSTERDAM

21-Daagse Excursie Economy

Tarieven van:

Montreal	$335.
Toronto/Hamilton	$381.
Winnipeg	$461.
Calgary/Edmonton	$535.
Vancouver	$575.

Meer dan Dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Europa

Vraag Uw reisbureau hoe U Uw voordeel kunt trekken uit de volgende KLM "Plus Points":

- **Vlieg nu naar Nederland, betaal later.**
- **Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.**

* *Behoudens regeringstoestemming*

Afdeling Reisinlichtingen,
KLM Royal Dutch Air Lines,
635 Dorchester Blvd. West,
MONTREAL, Quebec.

Stuur mij s.v.p. de volgende brochures:
.... KLM's Pay-Later Plan
.... Good Reasons for Flying KLM

Mr./Mrs./Miss ....
Adres ....
.... Telefoon ....
Mijn reibureau is ....
HD

KLM
ROYAL DUTCH AIRLINES

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(13)

Om die paar woorden, die ze nooit had willen uitspreken, maar die rechtstreeks uit haar hart waren gekomen, maakte zij zichzelf tot een caricatuur. Ze werd een overdreven vrouw en ze was zelden meer echt.

Uit angst, te verliezen, stootte ze af. Ze durfde zichzelf niet in te zetten. En daardoor verloor ze. En het zieligste was dat zij zich daar absoluut niet van bewust was.

Bij Geesje's vraag rechtte ze haar rug.

"Johan? Ik zou het je niet meer kunnen zeggen. Hij is hier niet meer in huis. Meneer wilde op kamers. Bespottelijk! wanneer je in dezelfde stad studeert. We hebben hem in eeuwen niet gezien."

"Maar dat gebeurt toch wel meer, Bertha. Een student moet z'n kast hebben; zo noemen ze dat toch?"

"O ja? Had hij het hier dan niet goed? Ik heb er altijd voor gewaakt, Tineke niet voor te trekken. Hij hoefde maar te kikken of ik stond voor hem klaar. Dat heb ik hem ook nog gezegd, voor hij wegging. En nou geef ik je te raden wat hij toen zei."

Geesje haalt haar schouders op.

"Hoe kan ik dat nu raden, Bertha."

"Nou, hij zei: — U doet alles veel te precies. Dat is 't 'em juist."

Geesje aarzelt. Dan waagt ze het toch.

"Misschien bedoelde hij ... wat meer warmte."

Bertha zakt neer op het voeteneind van het bed.

"Warmte, hè! Warmte! Jullie met je warmte! Je lijkt Simon wel."

Ze begint zich op te winden.

"Het is allemaal sentimenteel gebazel. Toen Simon mij trouwde had hij een vrouw nodig die de touwtjes in handen nam. Het was hier een zooitje. Ze bestalen hem waar hij bij stond.

Warmte?

Simon was de laatste die daar naar vroeg. En voordat ik als vrouw zou gaan staan bedelen.

Ja, nu alles op rolletjes gaat, nu vergeten ze hoe ze in de misère zaten. Ik doe m'n plicht. En ze kunnen op me rekenen, altijd. Maar ik kan dat 'schwärmerische' niet uitstaan.

En nu ga ik wat voor je klaarmaken. Vaste kost, meiske, dat is het allerbeste."

En dan gaat Bertha.

Even drukt Geesje met de rug van haar hand tegen haar voorhoofd.

Ze voelde zich heerlijk uitgerust, daarstraks.

Maar wat verlangt ze dan eigenlijk? Waar mensen zijn, zijn problemen. En wie heeft gelijk? Iedereen heeft gelijk. En iedereen heeft ongelijk.

Bij Simon denkt ze: arme Simon.

Bij Bertha denkt ze: arme Bertha.

Kom, waar zou haar peignoir zijn? Ze moet er even uit.

Ze kijkt rond, hangt over de rand van haar bed. Ja, daar staat haar koffer.

Met enige inspanning, trekkend aan een riem, krijgt ze hem onder het bed vandaan. Het deksel is los. Ze slaat het open. Haar peignoir ligt bovenop.

Ze gooit de dekens terug en zwaait haar benen uit bed. Dan zit ze. Ze moet even aan de veranderde houding wennen.

Daar komt Brtha. Er dampt iets van een bord. Een prachtige, goudgele omelet.

"Over warmte gesproken," zegt Bertha, "je moet hem warm opeten."

Dan ziet ze de opengeslagen koffer en Geesje's blote voeten, die naar haar muiltjes tasten.

"Wat ga je doen? Toe, eet nou eerst die omelet op."

Geesje neemt het bord van Bertha over.

"Het ziet er heerlijk uit, Bert!"

Ze probeert haar best te doen. Gelukkig reddert Bertha wat in de kamer. Bij de laatste happen kokhalst ze. Met walging zet ze het bord op het bed.

Meteen komt Bertha aanlopen.

"Pas op, m'n deken!," zegt ze. En dan:

"Zie je wel dat je wel wat lustte? En ga nu maar gauw even. Simon is naar een vergadering, dus je hoeft niet bang te zijn dat je hem tegenkomt."

Wanneer Geesje terug is, blijft ze even voor het bed staan. Er is hier iets veranderd, ze weet niet zo gauw wat.

Maar dan ziet ze het: Bertha heeft de gordijnen voor het raam gesloten.

"Bertha!"

Voor ze zich bezinnn kan heeft ze al geroepen.

"Wat is er?"

Bertha staat achter haar, pakt haar bezorgd bij haar armen.

"Voel je je niet goed?"

"O nee, Bert, maar als 't je blieft, laat die gordijnen open."

"Open?"

Bertha heeft haar al weer losgelaten.

"Maar kind, het licht brand hier volop en iedereen kan je zien."

"Wie ziet mij nou! Het is zeker wel honderd meter van hier naar de overkant. Ik vind het zo gezellig, die brandende lantaarns, de mensen. En het licht uit de huizen."

"Dat komt doordat je van die hei komt. Dat lijkt aardig, even. Maar dat licht, die mensen, daar ben je zo op uitgekeken. Ik ben altijd blij als ik 's avonds de gordijnen kan sluiten."

"Maar mogen ze hier dan niet openblijven, Bertha?"

"Hoor eens, Geesje" — Bertha klapt de koffer dicht en schuift hem weer onder het bed — "hier leven we niet in de rimboe. Simon en ik hebben een naam hoog te houden."

"O Moeder, wat bent u soms uitgesproken burgerlijk."

Ze hebben Tineke geen van beiden horen komen.

"En ziet u dan niet dat u tante Geesje verdriet doet?"

Bertha opent haar mond. Ze wil wat zeggen, maar dan is daar weer Tineke, Tineke's stem, opgewonden, onbeheerst.

"Hoe zou u het vinden wanneer u misschien nooit meer naar buiten mocht en ze deden alles om u heen potdicht? Hoe zou u het vinden als u misschien ..."

Weg is Tineke. Even later slaat boven een deur.

"Nou hoor je 't eens," zegt Bertha, "zo brutaal als dat kind soms is ..."

Tineke! Tineke!

De teleurstelling om de gordijnen is vergeten.

Tineke!

Haar naam is als een lieve melodie.

Dan keert Geesje zich hartstochtelijk naar Bertha.

"Een schat is het, die dochter van jou. Een schat! O Bertha, besef het toch!"

Bertha kijkt haar aan.

En ze lacht.

Een bittere lach. Een lach die jaren geleden haar tranen verdrong. Haar echte tranen.

"Tineke moet eens leren waar haar plaats is. Ze kan het beter thuis leren, dan ergens anders. Dat is mijn mening. Maar ik ben ook maar een moeder."

Het is al laat. De schuifdeur is weer dicht, het gordijn er voor.

Maar de gordijnen voor het raam zijn weer open en het licht van de lantaarns schijnt weer vrij naar binnen.

Tineke heeft zich niet meer laten zien en om elf uur is Bertha naar bed gegaan.

Simon is nog niet thuis.

Geesje ligt heel stil, haar handen gevouwen op het laken. Haar ogen zijn nat, haar slapen zijn nat. En de tranen blijven vallen, langzaam, als in hevige pijn moeilijk naar buiten gedreven. Pijn van verdriet. En pijn van geluk.

Buiten zijn de late geluiden van de stad. Waarschijnlijk gaat juist een bioscoop uit. Er is gerucht van vele stappen. Daarna wordt het stiller.

Een trolleybus zoeft aan, mensen stappen uit, knarsend en piepend zet hij zich weer in beweging.

Dan wordt beneden heel zacht een deur gesloten.

Simon!

Ze huilt niet meer. Haar hart bonst. Bonst als een noodklok in de nacht.

Ze luistert ingespannen. Het duurt een eeuwigheid.

Dan hoort ze hem boven bij de kapstok.

Het licht in de kamer gaat aan. Ze ziet het door het gordijn.

Stappen naderen, houden stil.

Het is of het hele huis luistert. En wacht.

Simon!

Ze zou willen schreeuwen. Maar haar mond is stom.

En dan weet ze dat hij niet komen zal. Hij zal nooit komen als ze hem niet roept.

Ze duwt haar handen tegen haar mond, ze wringt ze tot vuisten.

En ineens is het licht uit. En hoort ze zijn stappen op de trap naar boven. De trap ... naar Bertha.

"Hij is mijn broeder ... en anders niet."

Haar lichaam schokt.

Ze probeert met al haar innerlijke kracht aan Tineke te denken.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00

Engagement-announcements $3.00

Marriage and anniversaries $4.00

Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Op 5 februari 1966 hopen wij met onze ouders

MARINUS FAASSE
en
TINA FAASSE-ZAAL

de dag te herdenken, waarop zij 30 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Sarnia:
Wim en Abra Mastenbroek
Riek
Jan en Ada Faasse-Markie
Mark

1087 London Rd.
Sarnia, Ont.

Na een geduldig gedragen lijden nam de Here tot zich op 11 januari 1966 onze geliefde man, vader, behuwden grootvader

FREDERICK WILLEM HARBERS

in de leeftijd van 68 jaar.

Dat hij nu juicht voor God's troon is ons tot grote troost in dit smartelijk verlies. Ps. 42: 1 en 5 ber.

Brinston:
Mrs. F. W. Harbers-Brus
Brinston:
Mr. en Mrs. W. Harbers
Ottawa:
Mr. en Mrs. A. J. Harbers
Winchester:
Mr. en Mrs. J. van Leur
Winchester Springs:
Mr. en Mrs. W. De Jong
South Mountain:
Mr. en Mrs. H. Grotenhuis
Eganville:
Mr. en Mrs. C. Rook
Acton:
H. J. Harbers en
Nellie Van Arragon
en kleinkinderen.

Brinston, R.R. 1,
Ontario, Canada.

Na een korte ziekte nam de Heere tot Zich in Zijn eeuwige Heerlijkheid ons medelid

G. APPEL.

Trooste de Heere zijn vrouw en kinderen in dit zware verlies.

Namens de Mannenver. "Calvijn",
St. Catharines, Ont.,
Het Bestuur.

Gevraagd:

ERVAREN MAN EN VROUW

voor het melken. Moderne dairy in town of 3,000. Chr. Ref. Church, Baptist en andere kerken. Goede scholen. Shinook Belt. Goed loon en procenten. Voor volledige informatie schijf aan: Box 736, High River, Alberta.

VESTIG U IN DE
Niagara Peninsula

met Grimsby - Beamsville als centrum, met het meest gunstige klimaat van Ontario. Volop werkgelegenheid. Kerk en scholen gemakkelijk bereikbaar.

Wij geven graag alle inlichtingen over **Dairy Farms, Gemengde Farms,** winstgevende **Fruit Farms.** Ook hebben wij thans 3 middelgrote Broilerfarms (met licence) aan te bieden. Tevens nieuwe en oudere Huizen!!

Gerrit Otten
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Phone 563-7904
Agent voor Harold Jarvis Real Estate.

Wij zijn, in Canada, het dichtst bij Holland

Toen wij jaren geleden in de haven van Halifax aankwamen was de eerste indruk van Canada: grauw en kil. En toen we daarna met de trein ons land van de toekomst introkken en het aanvankelijk niet veel meer bleek te zijn dan bossen, meren en veel verwaarloosd land, hebben we teleurgesteld, tegen elkaar gezegd: "Nou, als dit Canada is, dan . . . ". Later echter werd het beter. Maar we wisten toen niet dat het al veel eerder beter was. Want daar ging de trein niet langs.

Als we nu eens langs de Nova Scotia South Shore gereisd hadden, zouden we als mensen uit een vlak land, stil geworden zijn. Want wat is het daar mooi. Een slinger highway langs de Atlantische kust. Inhammen, vergezichten, boten, vissersplaatsen. 't Is een schitterende tocht langs die South Shore.

En als U nu eens na een uurtje treinen vanaf Halifax in Truro uitgestapt was en in die omgeving rondgekeken had, dan was de kans groot geweest dat U, als U veeboer was, gezegd had: hier moesten we maar blijven. En dan had U als nieuwbakken immigrant nog niet eens gehoord van de gunsitge ligging van Truro en omgeving ten opzichte van de melkfabrieken die Halifax en Dartmouth voorzien. Want door die ligging heeft Truro en omgeving absoluut een dairy voorsprong op de andere streken van Nova Scotia. Behalve dat de veeboer in Nova Scotia een van de hoogste marktprijzen in Canada krijgt, gaat er rond Truro zo weinig aan transportkosten af.

U had natuurlijk ook met de trein vanaf Halifax naar Kentville kunnen reizen. Dat is zo'n 65 mijl. En dan zou U gezien hebben dat voorbij Wolfville met haar Acadia University, het land opeens wijd open gaat; na de vele heuvelruggen komt er dan de brede valley, de Annapolis Valley. Daar is de geschiedenis van de Fransen en Engelsen begonnen. En in die valley aangekomen had U maar één ding kunnen zeggen: 't is hier liefelijk. Geen hoge bergen, maar wel aan beide kanten een beschermende heuvelrug. Geen geweldige bossen, maar wel veel golvend, goed bouwland. Geen barre winters en geen hete zomers, daar in de valley. De scherpe kanten zijn van het typische Canadese klimaat af: de zomertemperatuur gaat er zelden over de 90: en er mag eens een koude winterdag door heen lopen, maar dat is de uitzondering. En, in 't voorjaar, met de opdringende, warmere lucht, sneeuw.

Als de meimaand al over de helft is, ziet de valley nog wit! Niet van sneeuw, wel te verstaan, maar van appelbloesem. Die uitgestrekte boomgaarden langs wegen en tegen heuvelruggen typeren deze streek. Daar groeiden in 1965 3.100.000 bushels appels. En daarbij horen natuurlijk de vier grote

conservenbedrijven, waarvan Scotia Gold de grootste en modernste is. Deze fabrieken plus de export naar Engeland, Zweden en West Indië zorgen voor een stabiele fruitmarkt.

Door een scherpe teruggang in de afzet van fruit gedurende een periode van tien jaar na de Tweewe Wereldoorlog, zijn veel jonge fruitfarmers weggetrokken naar de steden van Ontario. Maar nu heeft de markt zich hersteld. Nieuwe aanplant van boomgaarden is in volle gang; 250.000 jonge bomen zullen worden uitgeplant in de komende vier à vijf jaren. Maar . . . en dat is een opvallende situatie, veel van die farms zijn te koop; door ouderdom van de eigenaar en door gebrek aan opvolger. Geen wonder dat farmers uit de Okanagan Valley, B.C., na de tegenslag van vorig voorjaar, hier kwamen. Terwijl de markt goed is voor fruit, zijn er veel farms te koop. En door het aanbod zijn ze, tijdelijk, betrekkelijk goedkoop. Voor iemand die dit bedrijf leren wil — en de voorlichting is goed — biedt de orchard een heel goed inkomen. 't Vraagt wat handelsgeest; en organisatietalent in de drukke oogsttijd. Maar er zit dan ook muziek in. Een gezin met een paar werkkrachten kan hier vooruit zonder begraven te zitten onder al te grote afbetalingen.

De provinciale regering van Nova Scotia, samen met de Hollandse, hebben een financiële regeling getroffen voor Hollandse settlers. De farmer moet een vierde van de koopprijs hebben met als minimum $2500. Dan leent de Nova Scotia Land Settlement Board de volle prijs van de farm zonder stock en implements. Maar daarboven leent de Board hetzelfde bedrag dat de farmer zelf in contanten heeft. Zo'n lening komt er dan voor een farm van $16,000 als volgt uit te zien:

Koopprijs van de farm zonder stock en implements $16.000.
Hollandse koper moet zelf $4.000 hebben.

De Settlement Board leent die $16.000.

De Settlement Board leent ook $4.000 tegen de $4.000 die de settler al heeft.

Volle lening $20.000. Compleet handelskapitaal is dan $24.000.

Het totaalbedrag dat een gezin met grote jongens kan lenen of wat gegeven wordt voor een partnership ligt nog weer veel hoger dan wat aan één persoon geleend wordt. Het toltaalbedrag dat via de Board geleend is bedraagt nu $8.000.000. Een miljoen werd aan leningen gegeven gedurende 1965.

In ieder geval blijkt hieruit hoe de mogelijkheden liggen voor Hollandse settlers. En daar de Christian Reformed Church van Kentville ook een Christelijke Schoolvereniging heeft, zou ze graag zien dat meer zich hier vestigden. Dan hopen we spoedig met Christelijk onderwijs te beginnen.

Ondergetekende fungeert als contact-adres voor deze actie. Zelf was hij eerst dairy farmer in Manitoba. Nu is hij orchard man en houdt er beef cattle bij. Hij kan U alle inlichtingen geven over bedrijven die te koop zijn, niet alleen orchards maar ook andere. En ze worden gegeven, ook over prijzen en leningen, zonder enige verplichting.

Fred VanMeekeren,
Sheffield, Mills,
King's Co., N.S.

Het sproeien van appelbomen in Kentville, Nova Scotia.
(Foto Canadian Pacific Railways)

130 Acres gemengd bedrijf

Best stenen huis, 10 kamers, van alle gemakken voorzien. Grote barn, machineschuur, garage, grote silo, machinerieën, 30 stuks vee. 6 mijl vanaf Dunnville, aan harde weg. Vraagprijs $35,000, down $12,000.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

FARMS TE KOOP

Een 150-acre Dairy Farm gelegen aan de hoofdweg, 4 mijl van Woodstock. Het 5-bedroom geelstenen huis is van alle gemakken voorzien. De barn is in goede conditie en heeft 41 steel stanchions en verschillende box-stalls. Eveneens een groot melkhuis. Het land is voor 125 acres bewerkbaar; de rest is pasture. Deze farm kan direct aanvaard worden, daar de eigenaar farming opgeeft. Voor meer farms van 50 tot 500 acre met en zonder melkcontract en ook tabaksfarms, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

DUTCH CANADIAN TORONTO CREDIT UNION
presenteert de bekroonde Nederlandse film
DORP AAN DE RIVIER
(naar het boek van Antoon Coolen)

Op DONDERDAG 3 FEBRUARI 1966, aanvang 8.00 p.m. in International Cinema, 2061 Yonge Street (Zuid van Eglinton). Toegangsbewijzen ad $1.— zijn verkrijgbaar bij de collectors tegen contante betaling en aan het kantoor van de Credit Union — 1255 Yonge Street — Tel. 922-7232.

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel Gratis.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS
(between Bullock's and Peter's Corners)
4 Miles West of Dundas

Phone:
MA 8-6641
DUNDAS

SPANJE

Alweer een wetsontwerp!

In *"De Volkskrant"* (r.k.) van 3 december jl. stond een artikel over Spanje. Hieruit het volgende citaat:

Nu het Vaticaanse Concilie in Rome de verklaring over de godsdienstvrijheid heeft aanvaard, staat voor de Spaanse regering de mogelijkheid open van een regeling van deze kwestie in eigen land. Verwacht wordt, dat in de zomer van 1966 een wetsontwerp hierover zal worden ingediend.

Intussen ligt er, zoals bekend, ook al geruime tijd een "ontwerpstatuut" in de ijskast!

Volgens genoemd artikel zijn ambtenaren van het ministerie van justitie in Rome bezig met de bestudering van de "problematiek rond de godsdienstvrijheid". Ja, want, zo meldde het artikel:

Er zijn nog wat juridische problemen voor de Spaanse regering. In hoeverre moet de protestantse zending worden toegelaten? Hoe moet men de godsdienstvrijheid rijmen met de Spaanse wet op de mensenrechten, waarin openbare godsdienstoefeningen voor niet-katholieken worden verboden?

Alweer . . . "het probleem Spanje"!

Want . . .

Tegenstand (tegen godsdienstvrijheid) blijft er komen van conservatieve katholieken en van die Spaanse bisschoppen, die ook al in de concilie-aula hun tegenstem hebben uitgebracht.

Nu, aan "conservatieve katholieken" ontbreekt het in Spanje bepaald niet! En velen van hen zeggen met de Italiaanse kardinaal Ruffini: "Er is maar één ware godsdienst, en dus één godsdienst heeft recht op vrijheid".

—Zendingsbode

ZUID VIETNAM

Een Somber Rapport

Mr. Mansfield, de "Senate majority leader", heeft aan president Johnson en de "Senate Foreign Relation Committee" verslag uitgebracht van zijn reis naar Vietnam. Het rapport is volgens de berichten zeer somber. De Amerikaanse regering wordt voor het feit geplaatst dat een onmiddellijke vrede geen zin heeft, aangezien het platteland grotendeels in handen is van de Vietcong en de zwakke regering in de Zuid-Vietnamese steden niet bij machte is het opdringende communisme te weren. Doorvechten schijnt de enige mogelijkheid te zijn. De Republikeinen, onder leiding van Dirksen, dringen nu aan op het bombarderen van de Noord-Vietnamese steden.

Psychologisch gezien is het bombarderen, wat vele onschuldige burgers het leven zal kosten, niet zonder risico. Zal men de oorlog opvoeren dan geeft men in Azië de indruk dat Amerika streeft naar oorlog ,terwijl Rusland er onlangs in is geslaagd verzoening tussen Indië en Pakistan tot stand te brengen. President Johnson heeft het rapport in ontvangst genomen zonder er ook maar een woord aan toe te voegen.

□□□

Bij onderstaande foto:

SPREEKWOORDELIJKE NAALD . . . .

Een Amerikaanse helicopter bromt boven het dichte oerwoud aan de Vietnamees-Cambodjaanse grens, op zoek naar een basiskamp van de Vietcong. De dichte boomkruinen vormen een welhaast volmaakte camouflage en het zoeken lijkt dan ook veel op het speuren naar de traditionele naald in de hooiberg . . . .

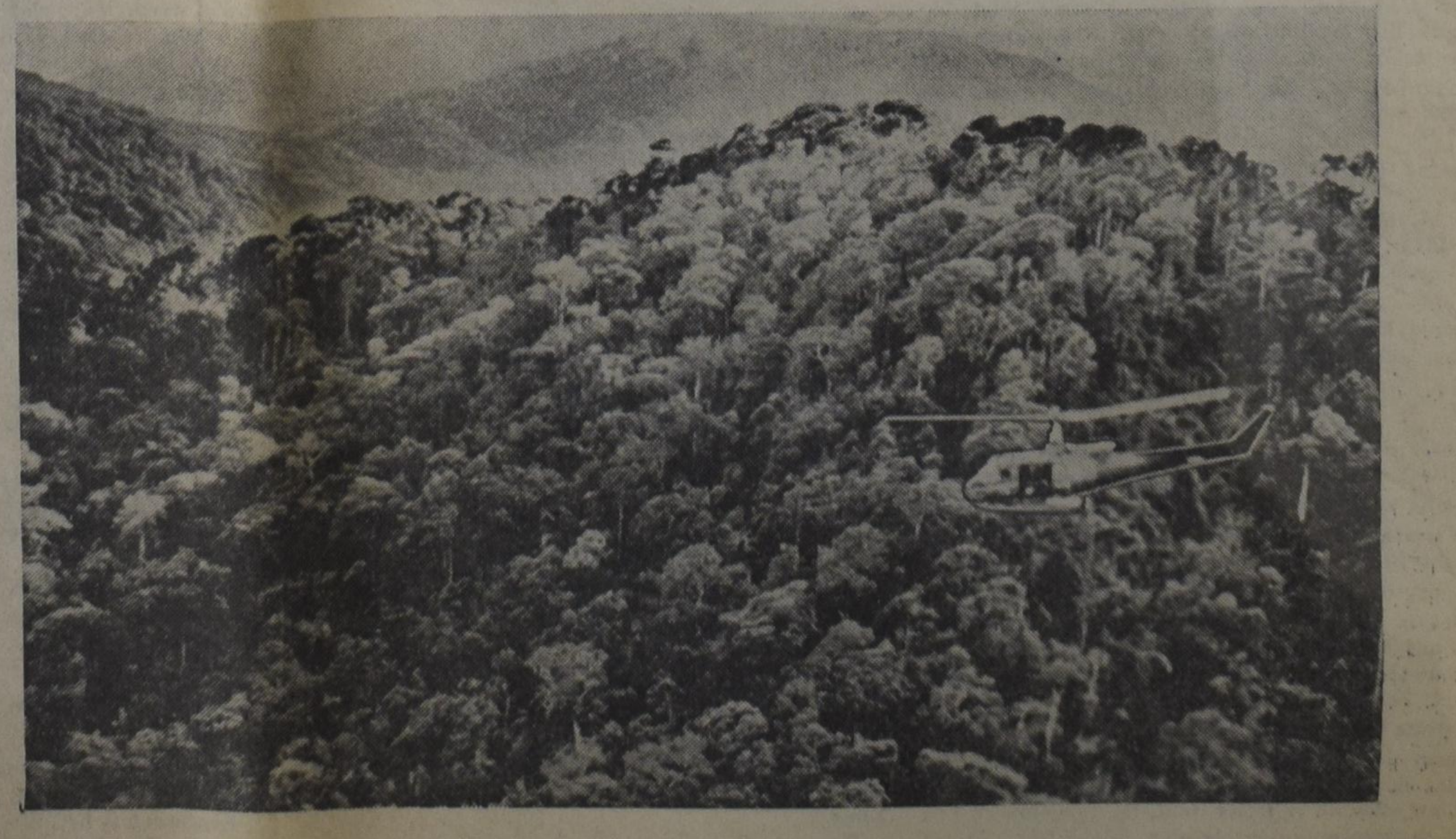

SPAAR

25¢

op een dozijn eieren

wanneer U

een 25 lb. zak

FIVE ROSES BLOEM

koopt.

NU! In elke 25 lb. zak Five Roses Bloem vindt U een waardebon die 25¢ korting geeft op de aankoop van een dozijn eieren. Maak direct gebruik van deze speciale aanbieding van Five Roses.

Kerknieuws

REV. P. M. JONKER 25 JAAR PREDIKANT

"De plaats van een dienaar des Woords is op de achtergrond," hebben wij eens een vooraanstaand predikant horen zeggen. Als iemand dit van heler harte zou onderschrijven, dan is het stellig de pastor van de Immanuel Christian Reformed Church in Brampton, Rev. P. M. Jonker. Een bescheiden mens, die nog nimmer "met zijn ellebogen" heeft gewerkt. U beledigt hem niet, als u zegt, dat hij wat verlegen is. Hij stemt het dadelijk toe, en hij vertelt u erbij, dat hij als jongen reeds bang was om op de voorgrond te treden.

Misschien is dit wel de reden, dat de gemeente, die hij nu leiden mag, de avond van 12 januari heeft aangegrepen om nu eens klaar en duidelijk te zeggen hoezeer zij hem waardeert en liefheeft. In een stampvolle kerk hebben de gemeenteleden hem een program en een prachtige Hi-Fi-set aangeboden, die duidelijk vertolkten hoe sterk de band tussen predikant en gemeente is.

Een lange rij van sprekers en een nog langere rij van gasten, een heel goed koor en twee uitstekende organisten, een leuke groep Calvinettes en leerlingen van de christelijke school die het hart van iedereen streelden; alles bij elkaar moeten de jubilaris en zijn vrouw en kinderen toch wel een blijvende indruk hebben gegeven hoezeer zijn werk wordt gewaardeerd.

Onder de sprekers was een aantal dominees. Natuurlijk waren er dominees. Zij kwamen hem feliciteren namens classis, of namens collega's, of alleen maar als vriend. Wij behoeven hen niet allen te noemen, maar één uitzondering willen wij maken. Onder die dominees was ook Rev. D. De Jong, de predikant van de Canadian Reformed Church in Brampton, Ont. Een wolkje als eens mans hand? Laten wij nog geen voorspellingen doen, maar in ieder geval: Bravo, Brampton! De korte speech van Rev. De Jong was een teken van toenadering, van gezamenlijk zoeken naar eenheid. Het moge tot navolging inspireren, — en er is geen jubilaris voor nodig.

Brampton heeft haar dominee (een van de twee, want er is ook nog een "second church" met Rev. De Bolster als predikant) duidelijk doen verstaan, dat de wens voor nog vele jaren van gezegend werk uit het hart gegrepen is.

* * *

OUDERLINGENCONFERENTIE IN ACTON

De ouderlingen van de Chr. Ref. Church in de classis Toronto hebben onlangs in Acton een conferentie belegd, waar de heer J. Brouwer van Weston het onderwerp "Rondom de Houten Broek" behandelde. De spreker legde er de nadruk op dat de onderdanen van de Koning in de kerkdienst meer behoren te worden ingeschakeld. Volgens het presbyteriaanse kerkstelsel is er immers geen onderscheid in de ambten. De spreker besprak vervolgens de gedeelten van de eredienst en legde er de nadruk op dat wij ons niet door de traditie moeten laten leiden, hoe zinrijk die soms ook mag zijn, maar dat we de actieve deelname der gemeente in de eredienst moeten bevorderen, zonder het Woord van haar centrale plaats te verdringen.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

NAAR NEDERLAND:!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Christian Perspectives 1965

JUST OFF THE PRESS . . .

arss

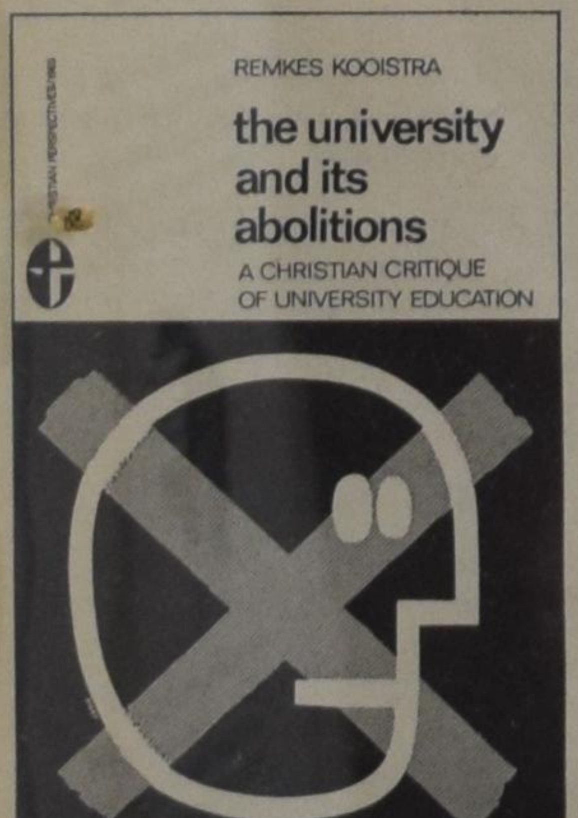

Here is an analysis of the modern university, its power and its failure. **$1.25**

A penetrating Christian appraisal of an influential school of thought in a modern world. **$1.25**

There is nothing like them. These books show again what The Association for Reformed Scientific Studies wishes to do for our students at the university. By ordering these books you support the A.R.S.S. in performing its task.

CHRISTIAN PERSPECTIVES 1962

"Organic Life and the Evolutionistic World and Life View", by J. J. Duyvené de Wit.

"Philosophy", by Hendrik Van Riessen.

"Scriptural Religion and Political Task", by H. Evan Runner.
$2.50

CHRISTIAN PERSPECTIVES 1963

"The University and its Basis", by Hendrik Van Riessen.
$1.00

"A Christian Approach to Sociology"; "Facts and Values", by Remkes Kooistra.
$1.00

"A Christian Critique of Art", by Calvin Seerveld.
$1.00

CHRISTIAN PERSPECTIVES 1964

"A Christian Critique of Literature", by Calvin Seerveld.
$1.25

"The Meaning of Ethos", by F. H. Von Meyenfeldt.
$1.00

"The Nature of Religion", by Paul G. Schrotenboer.
$ .50

•

Place and Task of an Institute for Reformed Scientific Studies $ .25

•

Order from the distributor:

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED
Box 312, Station B, Hamilton, Ontario

Mannenpraat

Enige tijd geleden mocht ik luisteren naar een preek over de bekende geschiedenis uit het derde hoofdstuk van het boek Daniël. Het bekende verhaal van de 3 jongelingen die om hun weigering om het door Nebukadnezar opgerichte beeld te aanbidden, in de brandende oven geworpen werden, die voor deze gelegenheid, en voor alle zekerheid 7 maal zo heet gestookt werd als normaal. We weten ook hoe het afliep. De vierde man die Nebukadnezar bij hen zag wandelen in het vuur, die er volgens hem uitzag als een zoon der goden, doch in werkelijkheid de Here zelf was, zorgde er voor dat het vuur hen niet beschadigde.

Een kleine schooljongen, die eens over deze geschiedenis een opstel had moeten maken, drukte zich op deze wijze uit: "En ze kropen uit de oven, en ze stonken niet".

Terwijl ik zo naar die preek luisterde, moest ik weer denken aan een voorval uit het jaar 1941 ergens in Nederland. Ons vroegere vaderland was toen bezet gebied, en de hand van Hitler drukte zwaar op het volk. In 1941 moesten op bevel van de Duitse overheersers alle vakorganisaties gelijkgeschakeld worden. Ook de Christelijke vakorganisaties samengebundeld in het C.N.V. moesten onder de bescherming gesteld worden en bestuurd en geleid worden door de beginselen van het Duitse nationaal-socialisme. De mannen van het C.N.V. zeiden: dat doen we nooit, en ze waren vastbesloten, om, als het moest, ten koste van alles, het C.N.V. te bewaren en vast te houden, en het nooit in handen te geven van het Duitse geweld. Om van dat besluit aan alle aangesloten bonden en afdelingen mededeling te doen en er en samenspreking over te houden werd er door alle Christelijke bestuursbonden een vergadering bijeen geroepen van de bestuursleden van die besturenbonden, waarmee dus alle aangesloten bonden in één keer plaatselijk bereikt werden. Ik maakte toen deze vergadering mee, en de voorzitter van deze vergadering las toen bij de opening ervan een gedeelte van Daniël 3. En er was ontroering in zijn stem toen hij het moedige antwoord las, dat deze 3 jongelingen aan de machtige koning van Babel gaven. Uw goden eren wij niet en uw opgerichte beeld zullen wij niet aanbidden, en al dreigt u ons met de brandende oven, dat kan ons besluit niet veranderen. Of om het letterlijk weer te geven: Indien onze God dien wij vereren in staat is ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuroven en uit uw macht, o koning, bevrijden, maar zelfs indien niet — het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet vereren en het gouden beeld, dat gij hebt opgericht, niet aanbidden.

Daarna begon de bespreking van het besluit dat het C.N.V.-bestuur genomen had en of wij als plaatselijke bestuurders het daar wel mee eens waren. Er was ook een vertegenwoordiger van het C.N.V. aanwezig en de eerste opmerking die hij maakte was deze: "We kunnen hier spoedig klaar zijn, want uit de keuze van het Bijbelgedeelte dat gelezen werd heb ik begrepen dat men ook hier de goden van Hitler niet wil aanbidden en geen knieval wil doen voor het door hem opgerichte beeld. Wie Daniël 3 leest en onderschrijft vertrouwt op God en niet op afgoden. We waren ook gauw klaar.

Dit alles kwam weer in mijn gedachten toen ik luisterde naar die preek over Daniël 3. Later ging ik daarover nog wat door denken, en ik bracht dit voorval in verband met de omstandigheden waarin we nu en hier leven. Ook nu zijn er grote opgerichte beelden en ook nu hoort men de eis, dat we die beelden zullen aanbidden en er voor knielen. En velen doen het.

Maar als men dan in gedachten over die grote geknield liggende massa heen kijkt, dan ziet men hier en daar toch ook nog iemand staan, die niet wil knielen, die op God vertrouwt en niet op een afgod. Naar verhouding zijn het er echter maar weinig.

Men hoort ook dreigementen aan het adres van hen die niet willen buigen voor een afgodsbeeld. En die bedreigingen worden ook uitgevoerd. De brandende oven is er hier niet bij, maar vaak wel ontslag uit het werk, afgedankt omdat men niet kan en wil buigen voor de onrechtvaardige eis van lid te zijn van een vakorganisatie die in strijd handelt met onze overtuiging. In Nederland ging de vakbeweging ondergronds, en men boog niet voor Hitler.

De dreigementen waren zwaar en de in uitzicht gestelde straf verschrikkelijk. Toch zei men daar: Zij zullen het niet hebben, de goden van de tijd. Is deze geest onder ons ook nog vaardig? We weten de uitkomst in Babel, en in Nederland. Het C.N.V. is weer uit de grond opgekomen, en is na de oorlog sterker geworden dan ooit te voren. Ook nu nog zijn er de beloften des Heren voor hen die pal staan en geen knieval willen doen voor de goden dezer eeuw. En dan is het niet zo erg als ons getal maar klein is. De drie jonge mannen in Babel hadden de moed om desnoods alleen te staan. Ze vreesden niets en niemand. Zelfs de vreselijkste dreigingen van Nebukadnezar konden hen niet bevreesd maken.

Dit gedeelte uit de Bijbel kan ons bemoedigen, maar, dacht ik, ook wel eens beschaamd maken. O ja, we geloven nog wel onze belijdenis, waarin we zo moedig zeggen, dat zonder de wil van onze hemelse Vader geen haar van ons hoofd vallen kan, maar of de praktijk van ons leven daar steeds mee in overeenstemming is, is een andere vraag.

Hoe dan ook, de Bijbel laat ons niet in het onzekere over wat de beste keuze is. En niet alleen hier, maar op zoveel plaatsen. "Wie op de Here vertrouwen zijn als de berg Sion die niet wankelt, maar voor altoos blijft," Ps. 125:1. Maar laten we dan ook letten op vs. 5 van deze psalm: Maar die zich tot kronkelpaden neigen, zal de Here met de bedrijvers van ongerechtigheid doen vergaan. Vrede zij over Israel.

En wie heeft het niet moeilijk om steeds maar op kronkelpaden te willen gaan? Ons gedurig gebed moet zijn:

Doe mij op 't pad van Uw geboden treên,
Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen.

C. Overgaauw

Inzendingen voor deze rubriek aan: Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Ontmoeting Kamper studenten met collega's uit de Sowjet-Unie

Op de Studentensociëteit "Cellebroederspoort" van het Kamper Studentencorps "F.Q.I." heeft dinsdagavond 23 november jl. een ontmoeting plaats gehad met twee Russische studenten en de theologen van de Hogeschool der Gereformeerde Kerken in Nederland. De zendingscommissie van het Corps had op het onlangs gehouden S.V.B.-congres te Utrecht contact gelegd met deze twee afgevaardigden van de Sowjet-Russische Studenten Raad .De Russen Slawa Shostokovsky en Nicolai Setunsky hebben voor hoogleraren, autoriteiten en studenten gesproken over het thema "Communisme-Christendom". Zij gingen er van uit, dat de communistische ideologie in Kampen bekend was en hebben hun gehoor een en ander verteld over de tegenwoordige ontwikkeling van het communisme in Rusland. Zij beweerden reële atheïsten te zijn, daar volgens hen de overeenkomsten tussen communisme en christendom eerder een scheiding dan een vereniging zullen bewerken. In Rusland is, naar hun zeggen, volledige godsdienstvrijheid, behalve wat betreft religieuze propaganda. Deze mag alleen plaats vinden via officieel-kerkelijk kanalen. Kerk en Staat zijn in de USSR dan ook streng gescheiden.

In de discussie kwam voornamelijk ter sprake dat Rusland momenteel nog niet aan het stadium van het eigenlijke communisme toe is. Dit stadium houdt volgens de heren Shostokovsky en Setunsky niet in een volledige afbraak van de staat, maar wel een verdeling van inkomen naar behoefte in plaats van naar prestatie (zoals geschiedt). Iedereen zal immers in deze communistische staat zonder meer zijn hoogste prestatie leveren, misdaad en oorlogen zullen verdwijnen enz.

Over het atheïsme werd van Russische zijde gesteld, dat tijdens de tweede wereldoorlog de Duitsers gruwelijke misdaden hebben bedreven met de woorden "Gott mit uns" op de koppelriem en daardoor vele Russische mensen tot het atheïsme hebben bekeerd. De Russische sprekers voerden als voorbeeld met betrekking hiertoe aan, dat de Duitse fascisten tijdens de oorlog alle mannen, vrouwen en kinderen naar de kerk nodigden, spelend op hun religieuze gevoelens. De mannen werden hierna naar Duitsland vervoerd, de vrouwen en kinderen bleven achter in de kerken, die in brand werd gestoken.

Naar aanleiding hiervan ontspon zich een discussie tussen professor Rothuizen en de sprekers. De hoogleraar voerde hierbij aan, dat men niet steeds naar de fascisten moest blijven kijken, maar ook naar de gelovigen, die op zo tragische wijze in hun kerk hun einde vonden. Van de niet-bloeddorstige en niet agressieve communisten wilde hij graag leren en voor de houding van Rusland in de laatste wereldoorlog toonde hij diep respect. Maar hij zag ook bloeddorstige communisten. Beide sprekers reageerden hierop met de verzekering, dat bloeddorstige communisten niet bestaan. Het bloed, dat tijdens de Russische revolutie vloeide, was dat van de arbeiders en communisten. Dit ontlokte aan prof. Rothuizen de stelling: "Men maakt een goede zaak ongeloofwaardig wanneer men niets dan goeds daarvan zegt. Alles wat volmaakt is, is niet waar!" De Russische gasten erkenden hun fouten en gebreken en naar hun zeggen waren die ook over de gehele wereld bekend gmaakt.

Volgens beide sprekers was er in Rusland bestaansrecht voor een andere dan een communistische partij (als bijvoorbeeld een christelijke partij) niet aanwezig. Daarvoor zou een sociale basis moeten bestaan, die echter volgens hen ontbrak: klachten over het bewind van de communistische partij bestonden volgens hen niet. In Rusland kan ook, op grond van wettelijke verplichtingen betreffende de verdediging van het moederland, geen pacifistische partij ontstaan. Volgens de heren Shostokovsky en Setunsky was in Rusland het bestaan van een pro-Amerikaanse krant even dwaas als in Nederland het bestaan van een pro-Russische krant. Er bestaan communistische en niet-communistische kranten: het communisme te willen vereenzelvigen met Rusland is een dwaasheid.

Wat de situatie van de kerk in Rusland betreft zei Setunsky dat hierover nog vele sprookjes uit de weg geruimd moeten worden. Er bestaat in Rusland vrijheid van godsdienst. Echter zal het duidelijk zijn waarom de marxistische filosofie atheïstisch moet zijn: het principe van het marxisme is, dat eerst de materie bestond en pas daarna de mens en het bewustzijn. Bij de "christelijke filosofie" was Gods geest er eerst en ontstond pas daarna en daardoor de materie. Volgens de Russische grondwet is elke burger van de Sowjet-Unie vrij om zijn eigen godsdienst te kiezen. Verhoudingsgewijze zijn er toch nog veel gelovigen in de Sowjet-Unie, hoewel dit aantal na de revolutie sterk is afgenomen.

In de midden-Aziatische republieken is de Islam gevestigd. Van de christelijke kerken is de Russisch-Orthodoxe de grootste, maar ook Rooms-Katholieken en Protestanten van verschillende richtingen zijn in Rusland vertegenwoordigd. De enige uitzondering op de regel van gelijkgerechtigdheid is de onmogelijkheid voor gelovigen toe te treden tot de communistische partij (waarvan thans 8 à 9 procent van het Russische volk lid is). De discussies over het door de beide Russische gasten naar voren gebrachte, verliepen zeer levendig.

—Gereformeerd Weekblad

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Koopt bij de

ADVERTEERDERS IN

"CALVINIST-CONTACT"

VAN ANDERE DRUKPERSEN

LITURGISCHE VOSSEJACHT NOODZAKELIJK?

In een artikeltje in het driewekelijks orgaan "Gemeentetoerusting" stelt de Utrechtse studentenpredikant Dr. J. M. van Minnen de vraag aan de orde of het niet noodzakelijk is op liturgische vossejacht te gaan.

ONHEILIG GEKLETS VOOR DE DIENST

Hij heeft drie voorbeelden. Allereerst het "versje voor de dienst". Ten aanzien daarvan meent hij dat "het gemakkelijker, immers minder wereld-verantwoordelijk, vroomheidstype van de afgescheidenen het gewonnen hebben in onze kerken: we zingen nu algemeen weer ons versje-voor-de-dienst, als een soort heiligingsdrempel tussen de wereld en ons. En we draaiden daarmee meteen al dat onheilig geklets vóór de dienst voorgoed de hals om (en stonden daarmee dan ook een stuk naïeve gemeenschapsbeleving naar het leven?)".

Dr. Van Minnen vindt dat allemaal echter niet zo erg "maar vermakelijk wordt het als de liturgisten ons nu komen vertellen dat dit versje een "introïtuslied" of een "intochtspsalm" is. Goede vrienden, maar wàt komt er dan binnen? Wat? Zowaar een dominee! Zijn opkomst, is dàt de intocht? Als er iemand een open bijbel indroeg, ja dan zou ik me een reformatorisch intochtslied kunnen denken (en dan zou hij eigenlijk nog lezend-en-uitleggend binnen moeten komen). Maar nu? Nemen we met de imitatie van termen ook niet de ideeën over? Wat komt er binnen als u uw intochtslied zingt? Of gaat de gemeente binnen — waarin dan? En wat is het versje ná de openingszegen dan?"

DOMINEESKERK?

Een tweede vosje door dr. Van Minnen gesignaliseerd betreft het opdragen van de offers in de dienst der offeranden. "Een goede zaak. Zó opgepikt uit de oude Heidelberger, en dus goed. Maar wie verricht nu deze dienst?

De diakenen zegt u. Dat dacht u maar, de diakenen halen het geld op maar "de dienst" dat doet de . . . dominee! Zijn alle diakenen daar nu ingetuind en hebben ze dat allemaal goed gevonden? Komen ze de centjes inleveren bij de dominee aan tafel . . . en draagt die het dan op? Ja die dominee moest in de volgende week eens op de diaconale vergadering komen en zich met de besteding van het geld durven bemoeien. Dàn zoudt u de diakenen horen — maar ze hebben het zelf bij de dominee ingeleverd en hij heeft het opgedragen aan de Here. Wanneer krijgen de diakenen nu weer hun geld terug? Of m.a.w. waarom doen ze dat zelf niet dat opdragen, die diakenen?

Volgens het bevestigingsformulier moeten ze wel het woord bedienen aan de armen, maar de gaven opdragen, moeten ze dat dan niet? Kan dàt alleen de dominee? Eigenlijk, als je het ziet dan vraag je je af: waar bemoeit die man zich mee — het is het werk van de diakenen! Of, zijn we een domineeskerk?"

GEZONGEN GELOOFSBELIJDENIS

Tenslotte wijst dr. Van Minnen er dan op dat "in een goede modern-gereformeerde dienst" tegenwoordig de geloofsbelijdenis ná de preek komt, evenals de dienst der gebeden en offeranden. Waarom? Omdat in een volkskerk in de oude betekenis (kerk, waarin het volk samenstroomt) dit volk pas "gemeente" wordt door de bediening van het Woord. Daarom kan dit volk pas na de preek als gemeente zijn geloof belijden. Dit geloof is door de preek gewekt. De preek constitueert de gemeente. Toen de gereformeerde vaders braken met de (oude) volkskerkgedachte, toen ze weer beseften dat de gemeente samenkwam — toen ze weer gingen zeggen niet "geachte toehoorders" maar "geliefde gemeente" — toen gingen ook de echte gemeenteakten zoals geloof belijden, bidden en offeren na het begin. Toen werd de preek gereduceerd tot de "onderwijzing en uitzending" waarmee de gemeenten tenslotte voor haar tocht door de volgende week werd geprepareerd.

Merkwaardig genoeg dus, hoewel men het tegendeel bedoelt — door de preek naar voren te halen en de gemeenteakten uit te stellen tot daarna maakt men de preek niet minder centraal, maar juist onbehoorlijk belangrijk; daardoor wordt de kerkdienst dan helemaal gestempeld tot preekdienst, en dat wil men juist niet als ik het goed begrijp."

GODSDIENSTVRIJHEID IN SPANJE

DISPENSATIE ONMOGELIJK

De stichting "In de rechte straat" te Velp, die zich onder meer ten doel stelt priesters die de Rooms-Katholieke Kerk hebben verlaten bijstand te verlenen, is één en andermaal concreet met dit probleem in aanraking gekomen. Van de 20 Spaanse ex-priesters zijn er vijf in Nederland getrouwd, maar hun huwelijk geldt nu niet voor de burgerlijke wet in Spanje. De kinderen die uit zo'n huwelijk worden geboren, ook al is het geldig gesloten volgens de Nederlandse wetgeving en voor een Nederlandse ambtenaar van de Burgerlijke Stand, worden geheel gelijkgesteld met onwettige kinderen. Het Spaanse burgerlijk wetboek staat namelijk niet toe dat een huwelijk erkend wordt van iemand die gebonden is geweest door de rooms-katholieke gelofte van "kuisheid" en daarvan van de Rooms-Katholieke Kerk geen dispensatie heeft gekregen. Het is dus voor een Spaanse ex-priester, wanneer hij eenmaal is getrouwd, onmogelijk naar zijn vaderland terug te keren om daar in de burgermaatschappij werkzaam te zijn, of als predikant van een protestantse kerk te dienen.

De stichting "In de rechte straat" heeft zich in verband met deze situatie tot het Spaanse consulaat in Rotterdam gewend, maar uit het antwoord bleek dat erkenning van een huwelijk van een voormalige priester alleen mogelijk is wanneer dispensatie uit Rome is ontvangen. Daarop heeft de stichting zich gewend tot de congregatie van het heilig officie te Rome, met de vraag of aan elke Spaanse ex-priester, die door de Nederlandse stichting zou worden opgevangen en die in Nederland een burgerlijk huwelijk zou sluiten een dispensatie van de gelofte zou kunnen worden verleend. Op deze brief werd echter geen enkel antwoord ontvangen. Daarom heeft de stichting thans besloten deze zaak in de openbaarheid te brengen.

—Centraal Weekblad.

EEN BOODSCHAP AAN HET CONCILIE

Tweeëntwintig Spanjaarden — merendeels leiders van de "katholieke aktie" — en 7 priesters uit Barcelona hebben een boodschap gestuurd aan het concilie.

Blijkens de "*Nieuwe Rotterdamse Courant*" van 4 december jl. kwam in die boodschap o.a. deze passage voor:

"De godsdienstige situatie van ons volk wordt voor alles gekenmerkt door een proces van groeiende ontkerstening, vooral bij de intellectuelen, de arbeiders en de jeugd. Deze toestand wordt versterkt door de soort van eenheid, of beter gezegd van assimilatie tussen de kerk en de staat, die in Spanje van kracht is, vooral in de laatste jaren. Het opmerkelijkste daarvan is de eenheid van de kerk met hen die aan de macht zijn, de tijdelijke macht van de kerk, de godsdienstige inflatie in het openbare leven, de wettelijke confessionaliteit als uitdrukking van de staatsgodsdienst".

—Zendingsbode

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included. $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included. $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

A£. for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
"There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naa.ı ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun maeht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE PHILOSOPHY OF INDIVIDUAL IRRESPONSIBILITY

by Louis M. Tamminga

An age-old evil is presenting itself among us in a new dress. It is the philosophy of personal unrestraint, irresponsibility or unaccountability. People seem to have discovered, suddenly, that, after all, they have individual rights and that no one may interfere with these rights even if the exercise of such alleged rights harms public safety and public welfare. The term "civil liberties" has become very popular these days.

Fred E. Inbau, professor of law at Northwestern University, listed several examples of this philosophy at the Annual Conference of the National District Attorneys Association in August 1965. A man in military service refused to comply with the Army's proscription against beards on soldiers. He didn't like to shave. So he litigated this issue in courts and solicited the aid of the American Liberties Union.

Then there was the man who wanted to keep a lion in his backyard over the protests of fearful neighbors. But the lion lover would not give in, seeking to have the court sustain this primitive right of his.

Recently a man was given a radar-zone. He turned around, parked his car near the radarzone with a sign in his back window: "Warning - Radar Trap Ahead."

This mistaken and irresponsible sense of personal freedom and liberty has played a role in the recent increase in crime in Canada and the U.S.A. A whole group of people in one of our bigger cities decided that they had the right to indulge in individual unrestraint to the extent that they burned and pillaged a sizeable segment of the city. When appearing in court these people insisted on their "private rights as citizens."

It is Dr. Inbau's conviction that this misguided idea of personal liberty prevails as an important factor in the acts of group violence which are currently experienced in Los Angeles, Chicago and elsewhere. The unlawful conduct of sitting down in the streets to block traffic in order to protest alleged social inequities are part of this philosophy. Tearing up and burning draft-cards are an outcome of the same trend.

In several communities authorities have been overly lenient in meeting out punishment to these individuals and groups of people. Court officials are perhaps afraid of political implications. Three young men severely assaulted a Chicago police officer while he was performing his duty in police uniform. What happened to these three assailants? They were placed on probation. After all, hey were underprivileged; so their conduct was more or less excusable. This wouldn't have happened in England where law and order occupy a more favorable position. Two men punched and kicked two Liverpool police officers. The assailants were tried, convicted and sentenced to 18 months in jail. They appealed, contending that the 18 months sentence was too harsh. After a review, the English Court of Criminal Appeals decided, quite to the contrary, that 18 months was not long enough. So the court doubled the sentence.

It may perhaps be said that this trend of irresponsible use of civil liberty is a reaction against "massification" of our society. Governments, political parties, schools and universities, corporations etc. have grown so big that the voice of the individual is scarcely heard anymore. Man lost his identity the sociologists tell us. Psychiatrists have their offices full of these lonely, nameless people. One must conform or be denied a place. And now scores of people rise up in protest and defiance against the powers that rule.

But protests and reactions are extremely vulnerable to Satan's attacks. Today we witness much selfishness in the drive for civil liberties. Here, too, the Word of God speaks forceful language. In the final analysis it is only the Christian gospel that brings the message of true personal and group freedom. For man is the image bearer of His Maker. But the Bible also points out that this freedom must be channeled into service, service to our fellowman, our community and our nation. No democracy can long persevere when it overtly or covertly tolerates anarchistic conduct on the part of any segment of its own citizenry.

It has often been necessary — and still is — for Christian leaders to point out flagrant injustices in society. But protests that defy public order and safety add to the moral breakdown of a nation. The question may well be asked whether all these sit-downs and sit-ins and other more violent ways of protest are not symptomic of a deeper illness that has beset our Western world. Nations that renounce God also renounce His blessings. "Where there is no vision, the people perish, but he that keepeth the law happy is he." (Proverbs 29:18). "Righteousness exalteth a nation: but sin is a reproach to any people." (Proverbs 14:34). "Put them in mind to be subject to principalities and powers, to obey magistrates, to be ready to every good work." (Titus 3:1).

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

KOSYGIN ON THE PEACE PATH

by John Vriesinga

As a bolt out of the blue came the news, a few weeks ago, that the Soviet premier, Alexy Kosygin, had invited prime minister Shastri of India and premier Ayub Khan of Pakistan to a peace conference in the Russian city of Tashkent. Kosygin's avowed intention was to get the two countries, only a few months ago engaged in fierce fighting, to settle their differences once and for all.

It was a rather amazing move on the part of the Russians, amazing for various reasons even. The Soviet Union has never before taken the initiative in a real peace effort, except perhaps trying to settle differences between communist friends. The role of trouble-maker seems to come much more natural to communists. But here we had what seemed to be a genuine effort to settle a real conflict between two non-communist countries.

One would think that the communists, if they were really desirous of furthering the cause of peace, would select a less knotty problem than the India-Pakistan conflict for their first experiment. Why, for instance, did the Kremlin not assist the British in trying to settle the Rhodesian crisis?

The India-Pakistan conflict is as old as the hills and shows very little promise of being quickly resolved. It broke into the open almost the day the two countries, former British colonies, received their independence in 1947, with bloody riots that took thousands of lives. And it was never really settled. [illegible] into flames again last fall when armies of both countries invaded each other's territory and planes dropped bombs on cities, and tanks shot up villages. Quite likely the two countries would have fought through to the bitter end, if they had the economic strength to do so. As it was they yielded to United Nations pressure to end the fighting rather reluctantly, but not one bit more ready to give in to each other.

And then Kosygin suddenly appeared on the scene and brought the heads of the two states together in a peace conference.

What was behind that Soviet move?

Good sound reasoning, if you want to look at it through Russian glasses. Reasoning which has very little to do with a real desire for peace, if you want to look at it objectively.

To begin with, the dormant India-Pakistan conflict did not present an immediate danger. True, the troubles are bound to break out into the open again, sooner or later. But, since world affairs are so often like a sinister game of chess, the players have to be constantly on the alert, not only to advance their own position at the cost of their opponent's, but also to cover weak spots in their defense as quickly as possible.

The opponents of the Russians in this nefarious game of chess are the Chinese. They just could, at some future date, try to make use of the India-Pakistan conflict. By actively supporting Pakistan and inciting further troubles, they might strengthen their grip on the Asian continent.

CHINESE CHECKERS

This was the reason behind the Russian peace move. If they had suceeded in resolving the conflict they would have forestalled that possibility.

But there is more to it than that. A good chess player not merely defends his position, he tries to build every defensive move into an attack. The India-Pakistan conflict offered real possibilities for such a power-play. If the Russians could succeed in establishing peace between the two countries, think of the consequences. In one master stroke Russia would emerge as the leader of the communist forces, not merely in Asia, but in the world at large. That alone would almost end the struggle between Russians and Chineses for the position of leadership. It would also give the Soviet Union a completely new image: that of peace-maker, an almost dizzy height for Russian prestige, that would amount to a diplomatic victory over the United Nations and over the entire Western world as well.

So far (Monday January 10) it doesn't seem very likely that the move is successful. The conference is scheduled to end Tuesday, January 11 and has accomplished exactly nothing in the way of peace. The Indians kept on talking animatedly about improving relations with Pakistan generally, by extending trade and a cessation of propaganda and things like that. And the Pakistanis from their side insisted that such things would be completely useless as long as the question of Kashmir province is not settled. Whereupon the Indians retorted that Kashmir is Indian territory and not open for negotiations.

Kosygin took the two leaders to a performance of Tsjaikovsky Swan Lake ballet, and even got them to pose before a photographer, shaking hands. But they couldn't even agree on the most non-commital statement to be issued jointly.

Quite likely the delegations will leave for their respective countries and Kosygin fly back to Moscow to report a failure. But then, that was the risk Moscow took.

It wasn't too great a risk though. And failure to settle the India-Pakistan conflict does not spell complete failure of the mission the conference was to perform. At least it has demonstrated somewhat of a desire for peace on the part of the Russian communists. That is a useful aureole in today's world.

Through its wide publicity the peace conference has also established Russia's interest in Asia. To that end it was re-inforced by a mission to Mongolia and by a visit of Mr. Shelepin, one of the top men in the Kremlin, to North Vietnam. Mongolia already was Russian oriented and North Vietnam could conceivably be attracted by Shelepin's loud proclamations of Russian sympathy and violent verbal attacks on the American imperialist warmongers, etc.

Unfortunately for Shelepin his words were not underscored by the sound of exploding American bombs. The U.S. were smart enough to withold their bombs for a long time.

Coinciding with Shelepin's visit to Hanoi was a strongly worded message from Moscow, accusing the U.S. of planning to extend the Vietnam War into Laos and Cambodia, the two small countries next to Vietnam, which, since the beginning of the trouble in Vietnam have complained of communist infiltrators travelling through their jungles to South Vietnam.

P.S. One day after the above had been written, and a few hours before India's Prime Minister Shastri died of a heart attack, a pact between India and Pakistan was signed. Just as it seemed that the weeklong summit conference would end in a deadlock (as Mr. Vriesinga pointed out already), the two hostile neighbours made peace.

Mr. Kosygin succeeded after all.

The picture shows the last meeting between India's premier Shastri and Pakistan's president, just prior to Mr. Shastri's death. The meeting took place under the auspices of Russia's prime minister Kosygin.

SOCIALISM AND SOCIAL WELFARE PROGRAMS

⑤

In the first three articles of this series we saw that socialism is a universal force which has manifested itself in diverse ways across the globe, and that both East and West, which are the two main social forces in the world today, have adopted the maximization of material production and its equal distribution as their major goals and values. In the last article we saw that these two goals, while in a sense Biblical commandments and therefore Biblically justifiable, did not develop for the fulfillment of these commandments, but merely for the satisfaction of human selfishness. In spite of this self-satisfying aspect of socialism and social welfare programs, however, we saw that as Christians we have the duty to help our neighbour and thereby strive for a degree of social or material equality; thus we must positively stand behind the development of social welfare programs. This, however, does not imply that we must necessarily stand behind the manner in which social welfare programs have been organized and administered in the West. In fact it is the crucial question that remains to be settled.

Who then must organize social welfare programs? How should they be organized. To whom should they apply? Who should run its administration? An analysis of social welfare programs as they are developed in our Western society, shows that they are created, organized, and administered by the government, and that they are generally compulsory. It is the governmental role and the compulsory nature of social welfare programs which is usually questioned (and rightly so) within our circles.

The need for a governmental role, and the compulsory aspect, of welfare programs is usually argued (by the use of a simple illustration) in the following fashion. At the turn of the century, Henry Ford invented the automobile; after several years of development, its use became quite popular. As the number of automobile-owners increased, some people experienced that a small car accident could fling them into a great financial crisis. Car owners began to feel insecure. The situation had to be rectified by some sort of an insurance plan, but in order for this plan to be effective, and financially feasable, everyone had to participate. Consequently, the plan had to be initiated by some organization which was in the position to force everyone into the plan. Since the government was the only institution meeting these qualifications, social welfare programs (such as the automobile insurance plan) became a governmental responsibility.

This simple argument presents both the compulsory aspect of social welfare programs and the need for governmental activity in the development of our social securities. We must first question whether total participation (i.e. compulsion) is a prerequisite for financial efficiency. This is true only if the absence of total participation leads to a situation in which only sick people (or those having accidents) will participate in a provincial Hospital plan (or the Automobile Insurance Plan); that this would actually be the case under non-compulsory Social Welfare plans, is highly improbable. The public at large will soon learn that not to participate means high financial risks. It is to be expected that the majority of the people will decide to participate in the plan, so that non-compulsory social welfare programs need be no less-efficient financially.

It seems therefore that the argument for compulsory social welfare programs on the basis of financial efficiency, is not a valid argument. But this is not the only wrong thing. The basis of the argument itself is very weak, for it assumes that financial efficiency should be one of our main social goals and concerns. In effect, it assumes more than that, for if compulsory social welfare programs imply losing certain other values, the argument of financial efficiency also implies that it is a more valuable goal than the values or goals which are eliminated by it.

The compulsory aspect of and governmental role in social welfare programs actually eliminate (or reduce) certain goals or values. For compulsion means absence of freedom, so that every increase in compulsory legislation implies a reduction in freedom (defined as the absence of political control) — i.e. political freedom.

Freedom and Liberty, which have been the two political gods of Western society since the 18th century, require that compulsion by the political machinery of a country always be kept at a minimum. Otherwise, freedom and liberty become politically meaningless terms, as the development of socialism in the East has taught us. It follows therefore that compulsory plans for reasons of financial efficiency are based on the false assumption that it is more valuabue than is political freedom and liberty. For this reason, compulsory plans should be opposed on the basis of compulsion; instead we should advocate non-compulsory plans.

The government role in social welfare programs is undesirable on a somewhat similar basis. An increase in governmental activity sets the stage for the growth of governmental power, which also presents dangers to our treasured freedom and liberty. But it is also undesirable on the basis that social security administered by the government tends to reduce man's responsibility, in an increasingly irresponsible world.

Finally, governmental activity in social welfare programs represent the development of a new governmental role — namely the development of the perfect society. This is undoubtedly an extension of governmental powers beyond that sphere which has been assigned to the governments (sphere sovereignty), and is therefore non-justifiable.

Both the compulsary aspect of, and the governmental role in, social welfare programs therefore are undesirable, and should if in any way feasible, be substituted by non-compulsory, individually-organized plans. As Christians we should above all condemn the compulsory aspect of social welfare programs, for they are representative of thc gradual reduction in our Liberty and Freedom. The governmental role is not as dangerous, if the increase is accompanied by a similar increase in constitutional limitations on governmental powers. Such, alas, has not been the case.

Whether compulsory, government-run social welfare programs will be substituted by arbitrary, individually-run programs, remains to be seen. If such replacement does not take place (and present conditions and forces seem to indicate that it will not), then the East and the West are growing together in more than one way. Not only are they similar in their two basic social goals and values, but the attainment of these goals and values requires, in both cases, an increase in governmental powers, a reduction in individual freedom and responsibility, and a growing monopoly of the economic mode of production. In other words, the world philosophy which seems to be developing, contains the basic goal and value of maximum economic production and the equal distribution of the products, but also the religious roots of materialism and humanism, and the socio-political qualities of increasing political power, declining individual responsibility, and social control.

H. R. Jonker

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JANUARY

No. 190
Author: C. S. Kipping
Black: 8 pieces

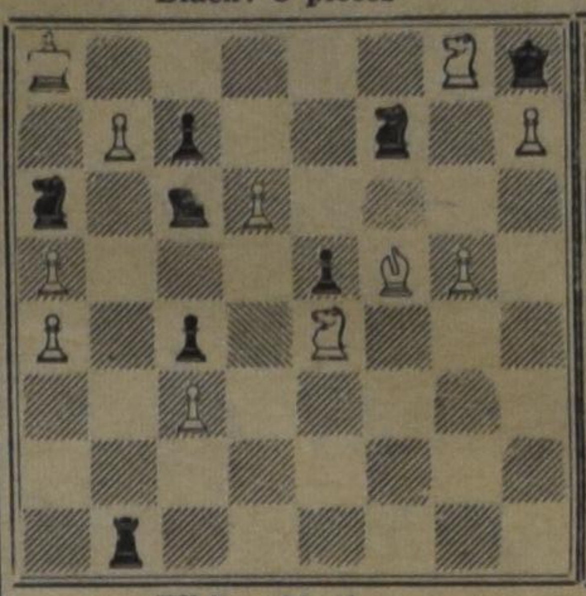

White: 11 pieces

White to play and mate in 3 moves. 3 points

No. 191
C. Mansfield
Black: 11 pieces

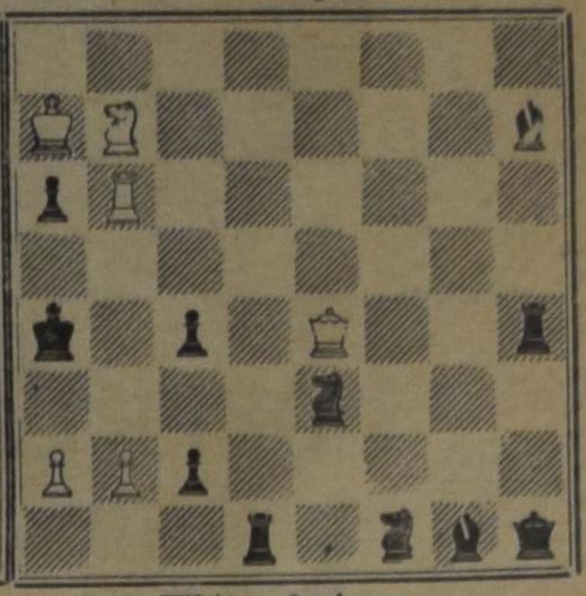

White: 6 pieces

White to play and mate in 2 moves. 2 points

NOTES.

1. The second series this month contains two regular problems again.
2. No. 190 is the second "Kipping" this month. This one is better than No. 188 was. The whole problem is whether you see what he had in mind. Key-move and threat lead to two main variations. I need precisely these two in your solution.
3. In problem No. 191 only four black moves change the picture importantly. Could you mention them, plus key-move and threat (if any)?
4. Solutions to be sent in to the editor on or before the 20th of February (postmarked). People living outside of Ontario may have their letters postmarked not later than the 25th of the same month.

The Philosophy

(Continued from page 9)

"Seek good and not evil, that ye may live: and so the Lord the God of Host, shall be with you." (Amos 5:14).

The speed with which the Western nations do away with even the slightest reference to the name of God in public life is astonishing. Superior Court Judge Curtiss E. Wetter of California has ordered the phrase "so help me God" stricken from all oaths in his courtroom, following a decision of the Maryland Court of Appeals forbidding reference to a supreme being in court oaths.

For many years the moral fibre of national existence has been strengthened by prevailing Christian influence. This influence is wearing off, as the nation openly disclaims Christianity as religion. Growing immorality and lawlessness are the result.

The churches have a tremendous task and challenge to proclaim the Word of God in all its fulness. Armed with that Word the believer must go out and bless the nation. But this must begin within the household of faith. As long as there is selfishness, coldness, unconcern, harshness and jealousy in our own ranks we are adding to the woes that have beset the land.

These are surely critical days.

Much intercessory prayer for the nation is needed among us. And we must grow in concern for national wellbeing. As long as we have freedom of speech it is our task to put the Word of God strongly to the nation.

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

NEEDED: MORE MATURE STEWARDSHIP

Few forms of Christian work require longer patience than Christian education. This is an endeavor in which results may not be discernible for many years. In contrast with evangelistic campaigns, the results of which often bring immediate joy not only to the angels in heaven but to God's children on earth, education is a day-by-day enterprise that continues in rain or shine, on the heights and in the valleys. Although some of its results are soon apparent, these are not necessarily its ultimate fruit.

It requires a considerable degree of spiritual maturity for Christians to support God-centered education. Unfortunately some Christians do not back Christian schools and colleges financially because of their passion for immediacy. For them it is more satisfying to give to enterprises whose results are readily apparent or even spectacular. Such enterprises are indeed essential. But support of Christian education ought not to lag because other kinds of work produce quicker or more exciting results.

A leading criterion of maturity is the ability to postpone immediate satisfactions. Small children cannot wait; when they want something, they want it now. As they grow, they learn that fulfillment of desires must often be deferred. There are whole areas of stewardship—Christian education among them—in which those wo give need to learn how to exercise patience. In the support of Christian education, the passion for immediacy must be resolutely put aside in the expectation that God in his own time will bring forth the fruit he has planned.

—Christianity Today

•

EX-GANG LEADERS TO COMBAT DELINQUENCY

Five former leaders of street gangs will be employed by the Youth for Service agency in San Francisco to help prevent and control delinqency. After on-the-job training, they will establish contact with street gangs and work with them .

This experiment is part of a research project that the Institute for Social Science Research of San Francisco State College will carry out with the financial support of the U.S. Department of Health, Education and Welfare.

(Unesco Features)

•

FROSTBITE AND FREEZING

Be alert for signs of frostbite and freezing. The affected part is painfully cold at first then loses all sensation and takes on a waxey white appearance. Give first aid immediately and prevent further damage.

Do not rub frozen parts because pressure easily damages frozen tissues. Do not apply snow. It is colder than the frozen part. Do not apply direct heat in any form since loss of sensation increases the danger of burning.

Frostbite is superficial freezing of the tissues of a small area, such as nose, cheek, fingers or toes. Gradual warming in a warmed blanket or clothing, or a hand placed over the nose or cheek will restore circulation and normal colour.

In severe freezing, the tissues are frozen deeply below the skin surface. There is a complete lack of sensation in the affected part and it is white in colour, cold and hard like wood. Make no attempt to thaw out the frozen parts. Protect the victim from further cold injury by adequate clothing, blankets, food and hot drinks but do not allow him to smoke or drink alcoholic beverages. Get him off to the hospital without delay.

If transportation is not readily available, DON'T bring the patient immediately into a warm room or place before a hot stove or fire. The warming process must be gradual. Shelter for protection from wind and cold is essential, preferably a shed or other outbuilding, then by degrees bring him into warmer temperatures, but do not allow thawing of frozen parts. The patient must be kept awake and made to walk to restore circulation. Under no circumstances bend or straighten frozen limbs as frozen tissue is easily torn. Do not break blisters because there is danger of infection. Apply a dry dressing and bandage l[illegible] If breathing ceases, apply art[illegible] respiration.

For help in an emergency, always keep handy the phone numbers for the

Doctor
Hospital
Poison Control Centre
Fire Department
Ambulance
Taxi

•

THE AIRLIFT

December 1 was the day on which the airlift from Cuba started. Indications are that thousands of Cuban refugees will be taken to the United States in the coming weeks. How this will affect the work of our church in Miami is a question that will be answered soon.

The weeks before the airlift started was a time of great excitement for many of the Cubans. Concerning this, the Rev. C. J. Nyenhuis writes: "Not being able to place any confidence in Fidel Castro, the refugees didn't dare to wait for the U.S. and Cuban governments to reach an accord on an airlift to Miami. So there was a scramble for all available boats, with the Cubans in Miami practically mortgaging their souls to pay from $100 to $150 per person for bringing relatives from Camaricoa. The results have been tragic in many cases with Miami's hoodlums selling boat space that didn't exist. Other refugees set out in small craft which broke apart in the heavy seas. Some were rescued; others drowned. The husband of one of our members is still unheard from. We ask your continued prayers for our people whose faith is being tried so severely."

To this the Rev. B. Bruxvoort adds: "For the third time I visited a lady (member of our church) this morning. Her husband left 20 days ago in a small boat to bring back a daughter with three small children. Everything seemed to have been in order, but now the mother in Miami received a telegram: 'Papa, come and get me.' She evidently did not know that her father had been in Camaricoa for nearly three weeks waiting for her to come there. We do what we can to comfort by using the Word and prayer. When we leave, we hear the mother say: 'Reverend, when you came I was crying, but now I feel better.'"

—Newsletter Chr. Ref. Board of Home Missions

•

NEW "OPEN PRISON ADDED

Following previous experiments, a new so-caled "open prison" was inaugurated last month near the town of Almelo. This penal institution "Niendure" is the fourth of its kind in the Netherlands.

The idea of "open prisons" is to facilitate the re-entry of convicts into normal society by allowing them to serve the last five months of their term in such a way, that they have regular employment outside prison but return after their day's work to a home without barred windows and heavy locks. The selected convicts go to work on foot, on bicycles, by bus or train without guards. They may have white collar jobs, be shop clerks, factory workers, whatever their occupation may be. Wages are equivalent to those of their free fellow workers.

Of these wages, ten per cent is earmarked for pocket money, 30 per cent for a savings account to be paid at their discharge. The remaining 60 per cent serves for their board, civilian clothes and travelling expenses. Evenings and weekends they occupy themselves with sports and study. Twice during the five-month period the convicts are permitted to spend a week-end at home. Once a week, their relatives may visit them.

The first test with this new method was started in 1957. Since then, over one thousand convicts have served the last five months of their term in such an "open prison."

—Netherlands News

PENTICTON A PLACE TO STAY FOREVER

In this near desert land of scenic beauty, Penticton is located in the heart of the Okanagan Valley between the 85 mile long Okanagan Lake, extending northward, and Skaha Lake, reaching 14 miles to the south. A quick look at the map will show that it is situated 425 miles west of Calgary, and 256 east of Vancouver, and only 43 miles north of the international boundary.

The city, with a population of some 16000 is rapidly expanding. Last year close to 400 families moved into Penticton and of these by for the largest group is skilled workers. (Building, construction, and other skilled trades) About 15 per cent of the families are retired, many of which, when asked what brought them to Penticton often reply, "We got tired of the long winters." And, indeed, winter is one thing that Penticton lacks almost entirely. By reason of geographical features, Penticton and the Okanagan Valley offer a climatic experience unique in Canada. The dry pure air and bright skies provide an ideal climate for growing apples, pears, peaches, apricots, and ground crops. The soil is very fertile but irrigation is mandatory to agriculture.

The summers are warm and dry, and the average hours of bright sunshine per year are 2000 plus. Winter temperatures are between 56 degrees above and 15 degrees below zero (15 below zero is an all time record.) The average winter low is 25 degrees above.

Lumber, light manufacturing, and expanding mining in the district complement the fruit and tourist industry to offer the residents the prosperity and vitality of an ever growing community. With construction project guaranteed for several years ahead and expansion of primary and secondary industries, and an unemployment figure that is lower than at any time in the last ten years, the outlook for the future is bright. There is every indication that the city of Penticton will share with the province of British Columbia a healthy period of growth and prosperity of at least the next ten years.

Church-wise there is also progress to observe. Two years ago there was a group of 25 persons belonging to the Christian Reformed Church, who held their Sunday worship services in the parish hall of the Anglican church. At present the number is more than doubled and they have their own place of worship as wel las a lay-missionary, appointed by the Board of Home Missions, to serve the group. The fact that the Board of Home Missions has decided to place an ordained man in Penticton shows that the Board is indeed vitally interested in Penticton. We believe that there is ample reason to look forward to a bright and prosperous future for the Church.

Also "The Back to God Hour" shows interest in Penticton, because from January 1, 1966 you can hear it every Sunday over Station C.K.O.K. Penticton.

Truly, Penticton is a good place to live as also the Indians discovered it to be so a long time ago; they called the area Pen-Tac-Tin which means "A place to stay for ever."

We hope to have created some interest in you for our beautiful Okanagan Valley; if this indeed is the case may we direct your attention to the advertisement elsewhere in this issue? For to families desiring to move we would strongly suggest to consider Penticton as a place to settle.

Committee of Action
Chr. Ref. Church Group,
c/o 263 Bassett Street,
Penticton, B.C.

ECONOMIC ROUNDUP

The year just ended, was the most prosperous in the history of Canada. Unemployment dropped to 3.1% of the labour force in November, the lowest it has been since the boom days back in 1956-57. While this is an average figure for Canada the situation was different in various parts of the country with hardly any unemployment left in Ontario and on the Prairies and still 4.8% in the Atlantic Provinces. But even there, the progress made in the past year was encouraging. It seems that after years of stagnation the economic development of the Maritimes is finally getting into high gear. The $175 million lead-zinc mine and smelter complex near Bathurst, N.B. means new jobs in an area where unemployment reportedly has been as high as 20% of the labour force. In addition, several pulp and paper mills have been built in the Maritimes during the past few years. In Nova Scotia, Volvo has established a car plant while Clairtone, the hi-fi equipment makers, and several can companies have also made their entree on the economic scene. Downtown Halifax is witnessing a large redevelopment.

In other parts of the country, Montreal is experiencing a construction boom, partly due to Expo '67, while Toronto has its Toronto-Dominion Bank skyscraper complex and British Columbia the Peace River and Columbia River projects.

For total 1965, Canada's production of all goods and services (G.N.P.) was up some 9% in dollar value. However, due to almost full employment, prices during the year rose twice as fast as we were accustomed to in the previous few years. They were up 3% so that in physical terms Canadian output was up 6%. When the economy is prosperous and unemployment is low, it is easier for labour unions to demand and get big wage increases. Likewise for companies, it is easier to pass along these price increases to the public.

For 1966, it is expected that G.N.P. in dollars will increase a further 6-7%, including close to 3% due to price increases. In other words, in real terms, the economy will advance less than in 1965. Basis for optimism for 1966 are the large capital expansion programmes embarked upon by industry. The rapid rise in consumer demand since the current boom started early in 1961, has brought production close to capacity for the first time since 1956-57. Consequently, industry has embarked on programmes to increase capacity and the construction of all these new plants and the assembly of new machinery and equipment provides a lot of jobs.

Governments are playing an ever increasing role in the economy. President Johnson has assembled an impressive body of economists around him to advise him on the measures he should take to keep the economy rolling at a high level. The length of the current boom (5 years) has begun to instill confidence that the recession problem plaguing the economy from time to time in the past can be licked. During the late 1920's this type of attitude was also prevaling and one knows what happened to the economy in the early 1930's. Further, the large additions to industrial capacity now being put in place, makes one wonder whether we will not see a recurrence of the over-expansion of the 1957-58 period which led to the depressed 1958-61 interval when the economy was trying to "digest" the excessive capacity that was created. As mentioned before only recently all this capacity has been finally utilized. We are not suggesting that history will repeat itself but this is certainly not a time to take needless risks either in business or in one's personal affairs. In this respect Deut. 6 and Psalm 127:1 have something to tell us.

As usual during periods of prosperity, imports into Canada have been rising faster than exports. Imports consist of machinery and equipment needed for the new factories now being built, but in addition luxury imported goods are being increasingly bought by prosperous Canadians. As a result, Canada has not been able to pay for its imports and the gap between the two was about $1 billion last year, the largest it has been in several years. For 1966 another deficit of the same magnitude is forecast.

Recently President Johnson tightened up on the "voluntary guidelines" making it more difficult for U.S. companies to invest in their subsidiaries abroad. This will not be very helpful in financing Canada's $1 billion deficit and a problem is shaping up here. It will be increasingly difficult for U.S. subsidiaries in Canada to behave as "good Canadians" and at the same time pay attention to what the P.S. Government tells their parent companies. While the U.S. administration is exhorting industry to increase exports, Canada wants the subsidiaries to buy more of their supplies in Canada. Furthermore, while the U.S. presses for a greater flow of earnings back to the U.S., the Canadian Government is trying to curtail the outflow of funds consisting of interest and dividend payments and also wants greater Canadian participation in the subsidiaries. A longer term solution still has to be found.

After a big sell off in the New York stock market in May and June last year the U.S. market has made a rapid comeback and is now at a record high. In Canada on the other hand, while our stock markets also went down following New York, they have not really made a recovery and it would seem that in view of the problems Canada is facing and which, of course, are reflected in the stock market, the Canadian markets may continue to put in a disappointing performance.

The monetary authorities (Bank of Canada) are making an effort to prevent an "overheating" of the economy which can only lead to more rapid inflation. As a result interest rates in Canada have been rising steadily. Bank loans and mortgage money are difficult to get and it would seem that money will remain "tight" for a while yet. By making it more difficult and expensive to borrow money, consumer demand for such things as cars tends to slow down (higher monthly payments) while businessmen take a second look at their expansion plans. In the meanwhile companies that need capital are paying record high rates. How long this situation will prevail well depend on how soon the economy starts showing signs of a slowdown.

Drs. J. P. Verseveldt

You are urged to attend the

ANNUAL MEETING

of the

C.J.L. FOUNDATION

to be held on
SATURDAY, JANUARY 29,
in the
SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF TORONTO,
265 Albion Rd. (off Weston Rd.), Rexdale, Ontario.
This important meeting begins at 1.30 p.m. sharp!
The Rev. JAMES JOOSSE wil speak on:

"What is Justice?"

You will also hear full reports on the Foundation's activities in 1965 and its plans for 1966.

We Count On Your Presence!

A BRIEF FOR FREEDOM IN EDUCATION

The Ontario Alliance of Christian Schools, representing some 45 Protestant private schools in Ontario, presented a brief to the Provincial Committee on Aims and Objectives of Education in the Schools of Ontario. The schools affiliated with the Alliance are exclusively organized by associations of Protestant (Reformed) believers, but without any connection, formal or otherwise, with any organized church.

In this brief the Alliance pleads with the government that the citizens of Ontario be given the same educational freedom enjoyed by the citizens of The United Kingdom, Denmark, Sweden, Norway, Finland, France, West Germany, the Netherlands, Belgium, Austria, Israel, India, and Indonesia. All these countries give public aid to independent education. It is only the communist countries, the United States of America, and in part, Canada, which do not have these provisions.

As a result of this lack of freedom, the members of these associations of the Alliance must meet an annual expenditure of approximately $2,000,000 in addition to what they contribute to the educational taxes of the province and the municipalities.

The Alliance of Christian Schools recommende to the Committee that it propose to the government of Ontario

1) to declare that it is unrealistic to expect that one type of public school will be satisfactory to all in the diversified society of our present age.

2) to declare that the freedom of religion acknowledged in the Canadian Bill of Rights, must be honoured in a freedom of educational opportunities.

3) to acknowledge the Christian schools represented by the Alliance of Christian Schools in the Province of Ontario as schools which are entitled to the same privileges as the public schools and/or the separate schools.

The Alliance also requests that educational policy in our province be brought in line with article 26 of the United Nations Declaration of Human Rights, which proclaims that: "Everyone has the right to education; that education shall be free and compulsory; that parents have the prior right to choose the kind of education that will be given their children."

It is the heartfelt conviction of the supporters of the Christian schools that each philosophical faith formulates its own educational creed. This is why we have so many creeds and so many different ones. For this reason the state will try in vain to unite all the different faiths under the one roof of public education, supported by a unified, state-approved creed, regarding the person, society, and life.

Moreover, the brief maintains that the state has no criterion by which it can decide which of the many world and life views should be taught in the public schools. Therefore, the government should make whatever necesary legal provisions are necesary to provide freedom of education through several types of schools so that all citizens enjoy the same privileges. Freedom of religion, proclaimed by the Canadian Declaration of Rights seems to imply freedom of education. For this, the necessary legislation should be enacted immediately. It would bring to an end a period of practical discrimination.

The Alliance criticizes the programme of the elementary schools issued by the authority of the Ontario Minister of Education in 1960 because it states that the school must seek to lead the child to choose and accept as his own those ideals of conduct and endeavour that a Christian and democratic society approves. It is clear that in this statement of faith, society is the great objective. In this statement, the Word of God is subordinated to the jurisdiction of society, a thought unacceptable to the Christian believer.

In its Educational Creed, the Alliance offers the following definition of the purpose of education:

The purpose of Christian education is to direct and guide the child to commit his heart to Christ the Truth, to attain to understanding, wisdom and righteousness, and to perform his competent and responsible service of the Lord in church, state and society.

According to the Department, the child must know society, must accept society, and must serve society. According to the Educational Creed of the Alliance, the child must know God, love God, and serve God.

At a hearing held in the Park Plaza Hotel, Toronto, recently, representatives of the Alliance defended and explained the content of their brief, laying the emphasis on their request that the Committee recommend complete freedom of educational opportunity so that present discrimination against non-public schools be removed.

GRIM REMINDERS OF A COSTLY STRIKE

LINEUP IN NEW YORK—Without subway or bus because of the transportation strike, homeward-bound commuters lined up behind police barricades outside Grand Station in New York City, waiting to get into the station and get aboard trains.

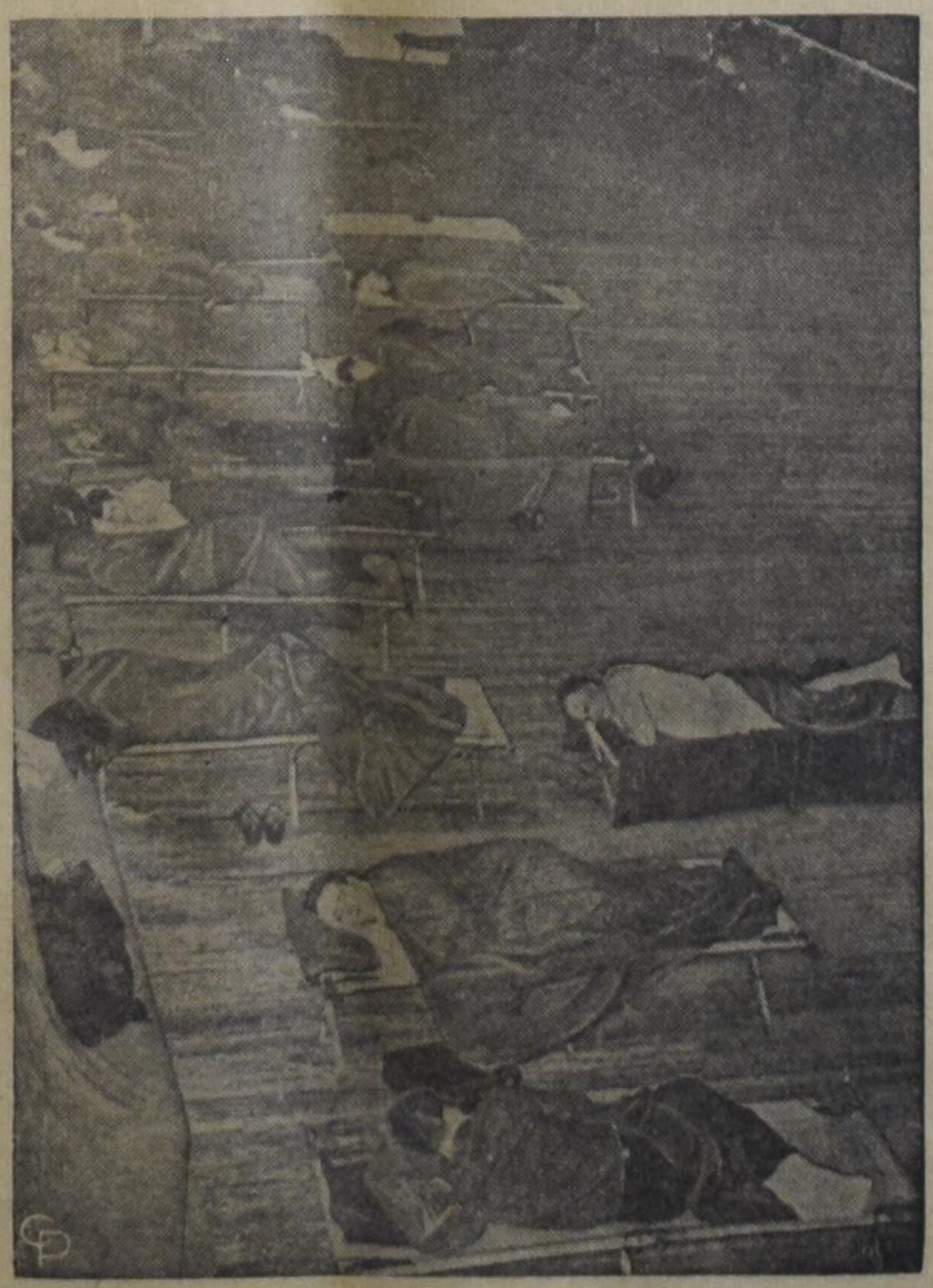

SLEEPY TIME IN NEW YORK—Many persons unable to get home from work because of the city-wide subway-bus strike bed down in a mid-New York National Guard armory.

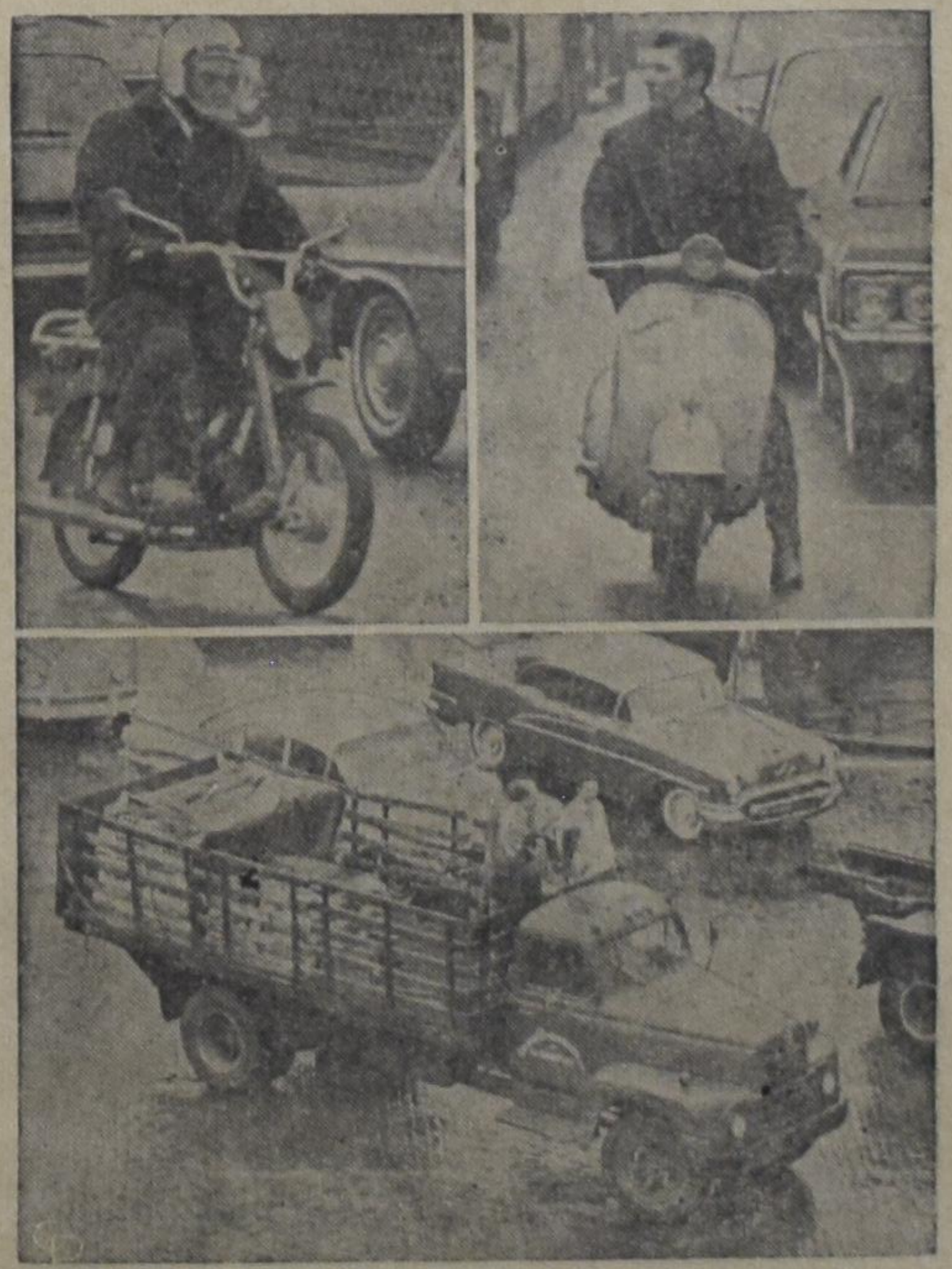

THEY'LL GET TO WORK, OR ELSE—Determined to reach jobs despite the transportation strike paralyzing New York City, Manhattanites found a variety of ways to travel.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

PASTORS AND CONSISTORIES,

ORDER IN TIME FOR CONFESSION CLASS

THE NEW CATECHISMBOOK

"BY GRACE THROUGH FAITH"

by Dr. R. KOOISTRA

Second Print

FOR ADVANCED CLASSES AND STUDY GROUPS.

CONTENTS: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — More about God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

23 CHAPTERS — 96 PAGES — PRICE PER COPY $1.50

A consistory wrote:

". . .We studied the book and all agreed it to be very good; up to date, sound in answers, dealing with youth problems. We like the set-up, without question-answers. It's more a STUDY book . . ."

Published by

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED

BOX 312 — STATION B — HAMILTON, ONTARIO

CROSS WORD PUZZLE

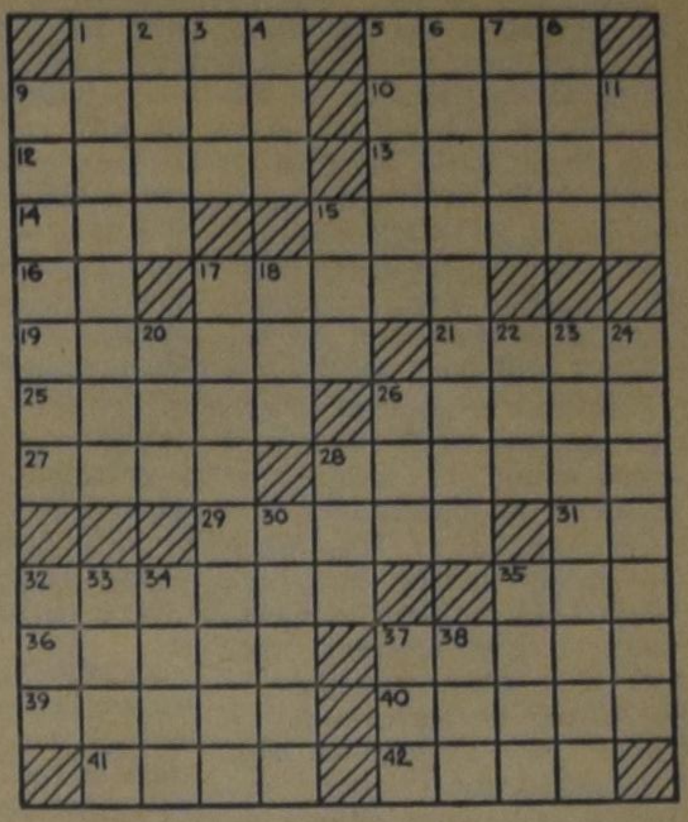

ACROSS

1. Scandinavian
5. Lawsuit: Sp.
9. Sweetly comparable to Mrs. Eddie Cantor
10. Stirs up
12. Variety of willow
13. Proportion
14. Behave
15. Country or state
16. Japanese marine measure
17. Plume of feathers
19. Begin to grow
21. Gentle breeze
25. Typewriter type
26. Loon, for one
27. Tidy
28. West Indian tree
29. Washington's vice president
31. Jewish month
32. Mirrored
35. Bombyx
36. Refresh
37. Girl's name
39. Worship
40. An American in Canada
41. Well-known street
42. Guide

DOWN

1. Follower
2. Entrance
3. Born
4. Blunder
5. Tapestry
6. "Free"-riding vehicles for some politicians
7. Monkey
8. Mixture
9. To become vulgar
11. Descendant
15. Seine
17. Residents in small house by a waterfall
18. Feel sorrow
20. Inlet
22. Pulpy fruit
23. Held back
24. Peninsula inhabitant of S.W. Asia
26. Coffer or beaver
28. Not good
30. Father of progressive education
32. Name meaning watchful
33. Ancient Persian
34. Celebes ox
35. Famous pen name
37. "Good King"
38. Island: Fr.

Mr. & Mrs. Gerald Bakker wish to announce the engagement of their daughter

TRUDY

to

Mr. DICK DEMOOR

on December 25, 1965.

R.R. # 2,
Streetsville, Ont.

1264 Sayers Road,
Clarkson, Ont.

On Friday, February 4th, 1966 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

WILLEM KNEGT

and

MAARTJE KNEGT—
VANDER LUGT

the occasion of their 40th wedding anniversary.

May they live together for many years to come, with God's help, is the prayerful wish of their thankful children.

Ontario, Canada:
Rie and Flip Deys.
Bram and Jet Knegt.
Koos Knegt.
Co & Wim Van Wilgeren.

Delft (the Netherlands):
Jo and Teun Roorda.
Map and Bill Colyn.
Willy and Bill Vanderheide.
Hans and Henny Knegt.
and 27 grandchildren.

Winona, Ont.

On Sunday, the 9th of January, 1966 it pleased the Lord to take unto Him our beloved and faithful husband and father

HENK HESSEL,

in his 51st year.

Mrs. Hessel
(van Zanden).
Sherry.
Harry.
Peter.
Gerald.
Anne & Roza (twins).
Roy.
Monica.
Henry John.

"Great is Thy faithfulness."
Psalter Hymnal 408.

R.R. 1, Lambeth, Ont.

MODERN DAIRY FARM

One of the best producing dairy farms in the Fonthill district. 170 acres in one piece with 3,000 ft. on # 20 hwy. Modern 7-room house, big barns with electric barncleaner. Large milk contract $15,000 yearly income, all modern full line machinery, big size silo, all hay & grain. Reasonable down payment. Call ALEX ENGEL 528- 8956 Arthur Weisz Real Estate Ltd. or evngs. 957-7369 Smithville.

Christian Reformed Church Group

Penticton, B.C.

Families desiring to move to the Penticton, B.C. area are welcome to write for information to the Committee of Action,

℅ 263 Bassett Street,
Penticton, B.C.

Read also letter to Editor in this issue of C.C.

VAN DELFT'S

Book and Gift Shop

1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO
JA 8-1932

We carry a large assortment of skits, plays and monologues, music books and sheet music for organ, music for beginners and a great variety of choir-music. Ask for samples.

Daily Mannas are still available at $2.20

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Growing firm of cleaning and janitor services in southwestern Ontario requires

Permament Employee

who is interested in future partnership. Apply to Box 1843, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

LEONARD VERBEEK B.C.L. LL.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

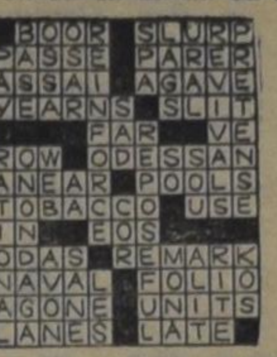

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Buy from the People who Advertise in this Paper

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(53)

"I didn't know I was crying. You are too," he said. "They are really joyful tears."

"I know."

"Sweet," he said earnestly, for to realize that her suffering at their separation was now no less than his doubled his pain, "is it not much better to know such joy, even if it occasions sorrow, than to know only the placidity or dreariness which makes many married couples of our acquaintance long for any diversion?"

Mary looked unconvinced. She poured his tea and hers without immediate reply.

"I suppose you mean that if you were with me all the time you would find it dreary?" she said perversely.

"Rather, I'm afraid I should mistake it for heaven," answered John. "To do everything in my power to please you seems now as natural as breathing. Yet I might change. I know very little but evil of my own heart. And when I am fit to be so indulged, when God sees that it would be good for both of us, He will bring it about. Surely," he went on, persuading himself no less than her, "we have every reason to trust Him. When I remember at Basseterre my fears that I should never see you again. . . ."

She nodded quickly.

"Or when I think of your letter just last April when you had fever and wrote to me as if — as if it was your last."

"I thought it was." He remembered what he had said, words which he found it so much easier to write to Polly than to utter: that he was quite peaceful at the thought of death, and asked to live only for her sake, and because, as his former wretched apostasy was known to hundreds, he should like to show as many what God had wrought in him. And then —

"But don't you see," she burst out in another passionate digression, "that if you were ill at home, at least I could look after you? You never look after yourself. Why, you admitted then that there was no fresh food on board because you had given it all to the men who were sick before you. Oh, I know you'll say the Captain must care for his crew. But who it to care for the Captain?"

"Polly, Polly, let us not return ingratitude for what God has done. My health has been a wonder to many. And as for preservation through dangers! Do you know that I never heard of so many being lost through illness or insurrecmtion or shipwreck as on this last voyage? And both this and the previous sailing our greatest danger — as far as we could see — same when we were almost within sight of land. And when I consider Job Lewis's end and that of Miles Cleaver —"

"You never told me about him."

"No? I think, so short a time after the other, I could scarcely bear to write of it. He was swept overboard in a storm on the Bay of Biscay. His ship, H. M. S. Norfolk, weathered the storm and put in at Madeira where my informant had the news. Dearest, if I had my deserts, I should have met some such fate years ago. Surely we have cause to trust God for the future. He has not favoured us thus for to part us without reason. All that we meet must work for our good, if we love Him."

"Ah, but you are good, John. I'm not. I have a dreadfully rebellious heart. But I'll try to be better" — she changed her tone swiftly — "or you'll quote your Captain Clunie at me."

She could always make him laugh.

"Now you are being contrary. You will love Captain Clunie when you meet him, as I do. He taught me more while we were at St. Kitts together then I could have learned by myself in years."

"He sounds frighteningly good," said Polly, deliberately exasperating, "I suppose I mean serious. Now you are good but you don't frighten me with it. Ah, my pretty Dear" — she broke off, setting her tea cup aside and shifting her chair closer so that she could rest her head against his shoulder — "Im just being troublesome. Forgive me. John, will you tell me something truly?"

"Do I usually tell you something falsely?"

"Indeed you do. Such as that you are not good enough for me, and that I am the loveliest creature in the world. Dreadful falsehoods." The forced lightness left her voice. The hollow of restrained tears was in it as she said almost abruptly, "John, are you sorry because I haven't — yet — had a child?"

"Are you, Polly?"

"I should love to have children. And perhaps I shall. I have thought maybe it was a mercy that I hadn't when you are away so long and so far, because it would be something else for you to worry about. But recently I have wondered if I ever should. And then I thought that you might be disappointed. Tell me."

"Didn't I write about it once?"

"Yes. But that was years ago. And you were frightened for me when you wrote."

"I'm afraid I shall always be frightened about you, unless God gives me greater grace. As I told you when news reached me of my father's death — and I grieved because I truly loved and revered him — there is only one such event, at the very thought of which I tremble. Dearest dear, I can say now what I said then, when I had just heard of Mrs. Marvin's death in childbirth. I shudder to think that I may be the cause of exposing you to that terrible risk. I could not bear it, I think, if I were the immediate, though innocent, cause of your death. I own that children, from the consideration of their being yours, would be very acceptable to me. But I hope, unless God sees fit to grant them, I shall never be so mad as to wish for them. I know I am already happy without them. Happier than I ever dreamed of being. Why —"

"What is it, John?" she asked, sitting up, for he had withdrawn the enfolding arm, and the sudden tenseness in his last word communicated itself in the sudden stiffening of his figure.

"Nothing, nothing, that is —" In the lamp-light she saw his face, surprised, bewilderd. Then with no other sound he swayed away from her. The chair crashed above the thud of his body which carried it sideways to the floor.

Mary sat motionless in the suddenly silent room. During that immobility, whatever had seized her husband seemed to fasten upon her too, so that her body grew deathly cold and a tearing sensation reached from the paralyzed limbs through her vital organs to her throat, where it strangled the cry which she knew she could give for help. Then Mary Catlett took control of Mary Newton, forced her to rise, ring the bell-pull by the fireplace, kneel beside the strangely peaceful figure on the floor, and, instead of throwing herself hysterically upon it, loosen the cravat, feel for an almost indistinguishable pulse, fetch some brandy from the cupboard and try with cold steady hands to force a spoonful into the rigidly closed mouth.

So they found her, the frightened maid-servant, Joseph Manesty, his wife, and the physician hastily summoned. So for an hour without outcry, without words except in answer to questions, she remained, her eyes straining to catch the slightest alteration in her husband's lifeless face.

For an hour there was none. Dr. Hadley had feared to move him even to the bedroom next door; so a pillow had been slipped under his head — her arm had lifted the head — and a blanket tucked around the recumbent form. Restoratives, massage, heat compresses, bleeding — all were tried. Mary Catlett was no stranger to death. A baby sister and a brother had died in her childish arms, and already she had been summoned to the dying bed of more than one girlhood friend. But never had she seen death more certainly written than on the still face of her husband.

"He breathes," the doctor said after holding a mirror to his face, "and his heart beats."

But how slowly, and how fitfully. And the breath — if indeed he breathed — came and went without visible rise and fall of his chest. His hands and feet grew cold in spite of their ministrations. And Mary, who had suffered torments of dread and anxiety in his absence, was now made brutally aware of the difference between imaginary and real fear. She had complained at his projected absence for fifteen months. Now she would gladly face twice the time, if she could see the closed lids open and hear him say her name once more.

So desperately did she wish and pray, in a confusion which could not distinguish between wish and prayer and vow, that the desired event passed as though in a dream. The others, the Manestys and the physician, breathing their excited relief, had to gesticulate and touch her gently before she could believe that John's eyes were actually open and that his long impassive hand had moved in an instinctive gesture towards her.

* * *

That hour lost from John's life, unexplained and unrecurring, was big with consequence. Though he was hardly restrained from getting up as if nothing had happened, his admission, that evening and the next day, to dizziness and pains in the head made the physician shake his own and inform Manesty that he was not fit to sail. Mr. Welch, his excellent mate of the Greyhound, was given command, and the Bee, after a few days' delay, set out on her voyage, leaving her erstwhile commander standing on the quay beside his wife, joyful at the unhoped respite but wondering not a little what the future held.

Mr. Manesty had promised him a ship next season. Meanwhile, seven or eight months of idleness, added to the interval already spent on shore, would drain away much of his savings. He knew a moment's regret, and rebuked his lack of faith in feeling regret, at the mischances which had deprived him, first of a marriage settlement, then of a modest legacy from his father. But his sun could not long be clouded by fears merely financial. It was easier for him to say "The Lord will provide" than to overcome the new anxiety which was sending them with all possible despatch from Liverpool to Mary's home at Chatham.

(To be continued.)